

Kidnappaus Harderwijkissa

Harderwijk 1467

Clara

"Katso, missä kävelet, ääliö!" kuulin veljeni huutavan kaukaa. Syvästi huokaisten juoksin kohti kovaa ääntä. 'Mitä Johannes on nyt tehnyt? Kun juoksin laituria pitkin matalan sillan portin eteen, näin Johanneksen riitelevän karhun näköisen miehen kanssa.

'Juuri sinä törmäsit minuun, raukka!' lihaksikas mies sanoi 'itsevarmalle' veljelleni.

'Voi, ajattelin, että voisin auttaa sinua tuon painavan kalatynnyrin kanssa, se on varmaan aivan liian painava sinulle', Johannes sanoi pilkallisesti. Epäröimättä hän nosti puutynnyrin. Näin hänen päänsä muuttuvan täysin punaiseksi, ja hänen otsalleen muodostui hikipisaroita. Näin hänen silmissään, että hänen itsevarmuutensa haihtui. Hän pudotti tynnyrin, ei vain kivimailla, vaan merimiehen varpaille! Hän katsoi sitä raivokkaasti, aivan kuin hän voisi repiä sen kappaleiksi. Mielikuvituksessani näin jopa höyryn tulevan hänen korvistaan. 'Minun pieni varpaani!!!' Iso mies hyppäsi ylös ja alas, puristaen jalkaansa. Vihasta hän jopa potkaisi samaa piippua.

Näin hänen ontuvan kohti veljeäni raivokas katse silmissään: "Tiedätkö mitä muuta voin nostaa!". Hän nosti Johanneksen ylös ja heitti hänet Zuiderzeen veteen. Näin merimiehen kävelevän minua kohti heitettyään veljeni veteen. Murjottelevasti mies murahti minulle: "Mitä sinä tuijotat, neiti!". Seisoin jähmettyneenä paikallani, ja kun olin varma, että hän oli jo poissa, näin veljeni yrittävän pysyä veden pinnalla; minun oli pelastettava hänet! Niinpä ryntäsin hänen suuntaansa. Hän tarttui ojennettuun käteeni, ja autoin hänet ylös vedestä. Kun Johannes oli päässyt takaisin laiturille, hän ei katsonut minuun, vaan ryntäsi pois mutisten. Näin maassa lojuvan kolikon ja päätin nostaa sen. Kun katsoin kolikkoa tarkemmin, näin ratsastavan ritarin, jolla oli miekka kädessään. Vilkaisin merimiestä. Hän kaiveli taskujaan ja katseli ympärilleen huolestuneena kuin etsiessään jotain. Otimme katsekontaktin. Kävelin ohimennen pois piilottaessani kolikon takkini taskuun. Kiihdytin askeliani saadakseni Johanneksen kiinni.

Johannes

Kun saavuin siskoni Claran kanssa kotiin, päivällinen oli jo valmis ja kauhottu lautasillemme. Haistoin hieman palaneiden perunoiden hajun jo ennen kuin astuin taloon. Äiti ei ollut paras kokki. Heti kun istuimme pöytään, äiti kysyi heti, miksi olin niin märkä.

"Pelastin hukkuneen lapsen vedestä", sanoin. Pieni valkoinen valhe, senhän pitäisi olla mahdollista? Mutta tietysti Claran oli taas pilattava 'sankarihetkeni'.

'Hänet heitettiin veteen', hän huusi sen läpi.

Isä ja äiti alkoivat nauraa, ja tunsin poskeni hehkuvan.

'Mennään syömään', sanoin ja murskasin kastiketta perunoiden läpi.

'Kävikö kenelläkään muulla mitään seikkailullista?' äiti kysyi. Se hiljeni. Isä söi muutaman palan perunoitaan ennen kuin sanoi jotain. 'Kuulin, että monet kauppiaat ovat nykyään Kuinren herrojen häiriköimänä. Eilen, kun olin Vischmarktissa, minulle kerrottiin jopa, että Corneliuksen arvokkaan silakkalastin olivat vieneet nuo räsymiehet! Jos se vaikuttaa kauppaan, meillä on ongelma.

Harderwijk menettää paljon tärkeitä tuotteita. Ennen kuin huomaattekaan, heillä on koko Harderwijkin kauppa käsissään!

"Mene sitten taistelemaan heitä vastaan", äiti vastasi. "Minä menen edeltä!"

Clara ja minä nauroimme. Se oli todella äidin kommentti. Äiti oli aina valmis seikkailuun, ja aina kun oli jotain tekemistä, äiti oli eturintamassa.

Isä, joka oli hiljaisempi, pudisti päätään. 'Et voi. Se on liian vaarallista.'

"Eiväthän ne merirosvot tule Harderwijkiin, vai tulevatko? Clara yritti kuulostaa kovalta, mutta kuulin, että hän oli kireä.

"Eivät tietenkään tule. Sinun ei tarvitse olla huolissasi. Olet turvassa täällä, Clara", isä rauhoitteli

häntä.

"Ja jos jotain tapahtuu, tulen pelastamaan sinut!" äiti lisäsi.

...

Clara

Silmäni avautuivat hitaasti alakerrasta kuuluneen kovan huudon jälkeen. Ulkoa kuulin kirkonkellon soivan kolme kertaa. Kello oli kolme aamulla. Miksi ihmiset riitelivät vielä tähän aikaan? Vilkaisin sänkyäni vieressä olevaan koppiin ja näin, että myös rotani Henk oli herännyt. Se näytti hämmentyneeltä pienistä helmisilmistään. Se näytti ihastuttavalta. Henk oli äitini entisen rotan lapsenlapsenlapsi. Se oli myös ollut mukana heidän suuressa seikkailussaan. Sitä rottaa oli myös kutsuttu Henkiksi. Äiti ei ollut koskaan ollut kovin luova nimien kanssa. Henkin jälkeläisten Pietin, Koosin, Pieterin ja Willemin jälkeen hän oli ristinyt tämän rotan jälleen Henkiksi. Joskus saatoin arvostaa sitä, että minua kutsuttiin Claraksi enkä Johannaksi, vaikka se johtui lähinnä siitä, että isä ei halunnut Johannesta ja Johannaa.

Henk vinkui, ja heti sen jälkeen kuulin toisen huudon alakerrasta. Nousin sängystä. Halusin tutkia asiaa tarkemmin. Mahdollisimman hiljaa yritin hiipiä alakertaan, mutta kuten aina, unohdin, että keskimäinen askelma narisee. Seisoin paikallani, pelosta jäykistyneenä. Kuulivatko isä ja äiti minut? Äänet pysähtyivät hetkeksi. Pidättelin sydäntäni, mutta heti kun huudot jatkuivat, vedin rauhallisesti henkeä. Rannikko oli selvä. Kävelin eteenpäin ja piilouduin oven taakse. Kuulin äitini kovaäänisen äänen.

"Kees, sinun on nyt todella tehtävä asialle jotain! Tappakaa nuo veijarit!

'Mutta se on vaarallista!' isä huusi takaisin. Hän puhui pehmeämmin kuin äiti, mutta silti tavallista kovempaa. Isä oli tavallisesti hyvin sulkeutunut, mitä oli tekeillä?

'Mitä sitten? Kumpi on tärkeämpää, kansasi turvallisuus vai itsesi pelastaminen?'

'Mutta minäkin olen tärkeä!'

'Ethän sinä ole se kiltti pormestarin poika entuudestaan? Tämä on pettymys, Kees.

'Hyvä on, hyvä on. Minä teen asialle jotain.' Hetken oli hiljaista. 'Pitääkö minun todella mennä taistelemaan niitä vastaan...'

Voi helvetti! Tunsin kutinan kurkussa. Yritin parhaani mukaan pysäyttää sen, mutta en pystynyt. Yskin. En kuullut äidin viimeisiä sanoja, ja sydämeni alkoi hakata entistä kovemmin. Olivatko he kuulleet minut? En voinut luottaa kohtaloon kahdesti ja juoksin takaisin yläkertaan niin nopeasti kuin pystyin. Tällä kertaa muistin väistää keskimmäistä askelmaa. Onneksi, sillä luulen, että isä ja äiti olivat kuulleet minut. Äidin askeleet kuului portaissa; kuulin askelten narisevan. Vedin peittoni pääni päälle juuri ennen kuin ovi aukesi.

"Nukutko sinä, Clara?"

En osannut vastata äidin suloiseen ääneen ja yritin hengittää läpi niin rauhallisesti kuin pystyin.

'Nuku hyvin, kultaseni. Minä rakastan sinua. Ovi sulkeutui. Kuulin, kuinka hän käveli Johanneksen huoneeseen ja kysyi siellä saman kysymyksen.

Makasin tuona yönä pitkään pyöriskellen, ja minulla oli paljon ajateltavaa. Kenen kanssa isä joutuu riitelemään? Miksi he riitelevät? Ja vaarallisia? Mikä on vaarallista?

Puoli viiden kirkonkello oli viimeinen, jonka kuulin, ennen kuin Johannes herätti minut aamulla ja tuli äänekkäästi huoneeseeni. Veljet...

Johannes

Seuraavana aamuna kävelin Claran kanssa takapihalle, kuten teimme joka päivä. Siellä oli pieni karsina, jossa oli Wankeltje, meidän pikku karitsamme. Ruokin sitä, kun Clara halasi sitä. Annoin sille ruohoa ja vastapoisittuja yrttejä. Löysimme Wankeltjen köysiin sotkeutuneena kuusi kuukautta sitten. Se oli loukkaantunut eikä pystynyt enää kävelemään. Otimme sen kotiin, ja Clara ja minä olemme siitä lähtien pitäneet siitä hyvää huolta. Vanhempamme olivat aluksi vielä hieman

vastahakoisia, mutta nyt he ovat täysin vakuuttuneita. Wankeltjesta on todella tullut osa perhettämme.

Katson Claraa, kun hän leikkii karitsan kanssa. Huomenna on olutjuhlat, eikö niin, sisko? Odotatko sitä jo innolla?" kysyn häneltä. "Varo vain, ettet juo liikaa olutta Johannes-juhliissa, olen kuullut, että siellä on tapahtunut paljon pahoja asioita aiempina vuosina!" hän vastasi. Kerroin hänelle, ettei tarvitse olla huolissaan, että olen aikuinen kaveri, joka osaa hillitä itsensä hyvin. Hän purskahti nauruun.

Clara

Kun Johannes ja minä olimme matkalla kouluun, hän ei lopettanut puhumista olutjuhlista: Maria Lichtmis. Joka vuosi tammikuun 2. päivänä Harderwijkissä koulumme vanhemmat lapset syövät yhdessä päivällistä ja juovat tynnyrissä olutta. Johannes jatkoi: "En malta odottaa kaikkea sitä herkullista ruokaa ja juomaa.

Kun saavuimme koululle, koko luokkamme odotti meitä jo. Aioimme kävellä yhdessä Brouwerssteegille. 'No niin, melkein lähdimme ilman teitä', opettajamme sanoi. Nopeasti Johannes ja minä liityimme joukkoon. Mitä lähemmäksi Brouwerssteegia pääsimme, sitä paremmaksi tunnelma muuttui. Kaikki odottivat sitä innolla. Pöytärivit olivat täynnä pannukakkuja, keittoa ja lihaa. Musiikki soi hiljaa ja valot paloivat kirkkaasti. En ollut uskoa silmiäni. Johannes juoksi heti oluttynnyreitä kohti. Juoksin hänen perässään päätäni pudistellen. Hän oli heti jonon kärjessä. Riemuiten hän kääntyi luokseni pitäen kädessään täyttä olutmukia. "Ei kiitos, herra, en juo olutta", sanoin, kun mies tarjosi minulle lasin. Olin saanut tarpeekseni kaikesta ruoasta.

Päivän edetessä en enää tunnistanut Johannesta. Hän oli kärttyisä ja aggressiivinen. 'Clara, ole kiltti ja yritä! Älä ole niin tylsä!!!' hän sanoi minulle pitäen lasiaan kasvojeni edessä. 'Olet jo juonut aivan liikaa, Johannes. Enkä minä halua, onko sitä niin vaikea ymmärtää? Sinä ajattelet vain itseäsi', vastasin. Hän ei pitänyt siitä kovinkaan paljon. Hän katsoi minua hämärästi vielä muutaman sekunnin ja horjahti sitten lyödyn näköisenä pois.

Olin hieman hämmentynyt, mutta päätin tehdä parhaani. Mutta kun olin syömässä pannukakua, kuulin yhtäkkiä huutoa. Tunnistin Johnin äänen. Nousin ylös ja katselin ympärilleni. Sitten näin Johanneksen riitelevän isäntämme kanssa! Johannes huusi kaikenlaista, mistä en ymmärtänyt mitään. Se, mitä seuraavaksi tapahtui, järkytti minua. Johannes löi isäntää! Miten hän saattoi tehdä näin? Juoksin hänen luokseen ja tartuin hänen käteensä. "Mitä sinä teet? Mikset voi koskaan käyttäytyä normaalisti?" sanoin hänelle vihasena. Johannes purskahti itkuun. 'En tarkoittanut sitä, en todellakaan', hän sanoi kyynelten välissä. Isännälle pyysin pitkään anteeksi: "Olen hyvin pahoillani, veljeni joi liikaa olutta. Olen varma, ettei hän tarkoittanut sitä niin. Sitten vein Johanneksen kotiin, mutta se ei ollut niin helppoa. Hän horjahti ja melkein kaatui pari kertaa.

Johannes

Isäntä heitti kirjeen läimäyksellä pöydälle edessäni. 'Ole vain iloinen, etten vienyt onnetonta lintua Kynttilänjuhlaan, muuten olisin heittänyt sen jo aikoja sitten epämuodostuneeseen mukiisi! Ja kuopus vain parantaisi naamaasi!' Katsoin syyllisenä jalkoihini, peläten nähdä opettajan todellisen tuijotuksen. Miksi ihmeessä olin tehnyt niin? Jos ihmiset saisivat ylipäättään selville, että olin läpsäissyt omaa opettajaani, se olisi katastrofi vanhempieni maineelle. Vielä parempi, että suurin pelkoni oli vanhempieni reaktio. Mitä he ajattelisivat tästä? Häätäisivätkö he minut talosta? Liian monta kysymystä vaelteli päässäni, maailma ympärilläni vaiken i j o p a intensiivisest ä ajattelusta.

'OLETKO SINÄ TARKKAAVAINEN, KAKARA! Yritän selittää sinulle jotain tässä, mutta sinä haaveilet! Meillä ei ole nyt aikaa miettiä tosirakkauttasi, varsinkaan kun katson sinua täällä mustin silmin! Huutava opettajani herätti minut ajatuksistani nykäisemällä. 'Anteeksi, mestari! Kai me voimme pitää teekutsut myöhemmin ja puhua todellisesta unelmieni naisesta?' naurahdin. Mutta valitettavasti mestari ei osannut nauraa sille, vaan alkoi katsoa minua vielä vihaisemmin kuin aiemmin. Hänen päänsä muuttui kirkkaanpunaiseksi. 'Parempi varoa, nuori mies, tai saat minulta kasan rangaistustöitä lähiaikoina! Ilmoitan vanhemillesi siitä, millaista ilkivaltaa uskallat täällä tehdä, ja siitä varmasti keskustellaan. Älä uskalla jättää tätä rangaistustyötä tekemättä, tai muuten joudut vielä tekemisiin jonkun kanssa, jota et haluaisi koskaan tuntea. Ja nyt ulos täältä! Nappasin nopeasti kirjeen, joka makasi isännän puisella pöydällä. Kävelin nopeasti ulos koulusta.

Heti kun astuin askeleen Heerwegille, tunsin kylmän tuulen puhaltavan lämpimiin poskiini; aivan kuin talvi olisi varoittanut syyllistä hahmoani siitä, että kevät ei kestäisi kauan, jos jatkaisin käyttäytymistäni tällä tavalla. Vilunväristykset kulkivat koko kehossani; halusin päästä pois kylmältä. Askeleeni nopeutui entisestään. Sinne menin, kohti kotia, jossa takan lämpö tuntui perheen syleilyltä. Mutta oliko se lämpö siellä?

'Ole enemmän siskosi kaltainen' huudettiin minulle. Mutta eihän nimeni ollutkaan Clara? Olin Johannes, enkö ollutkin? Tiesin itsekin, etten ollut aina kaikkein fiksuin tekojeni kanssa, sitä minun piti työstää, mutta joskus ajatukseni muuttuivat mustiksi ja sumeiksi. En ajatellut, joten seurasin vain näiden ajatusten polkua, joka toi minut tänne; polkua, joka oli täynnä katumusta ja tuskaa. Tekojeni motiivit olivat melko epäselviä, ei vain muille, vaan myös itselleni. Katumus, sitä tunsin usein, mutta en voinut ilmaista sitä vanhemmilleni. Siitä puhuminen ei kuulunut heidän tapoihinsa, koska aina oli kyse Clara tästä, Clara tuosta, ei koskaan Johnista. Niinpä suunnitelmani oli osoittaa, että olin sen arvoinen ja että pystyin yhä tekemään hyvää muille. Sen ajan oli vain tultava.

...

Kylmästä vapisten laskin rangaistustyön edessäni lämpimän talon lattialle. Miten äiti ja isä suhtautuisivat, kun he näkisivät kirjeen? Mitä lähemmäs olohuoneeseen pääsin, sitä vaikeammaksi kävi kertoa, mitä oli tapahtunut. Yhtäkkiä nopeasti jyskyttävän sydämeni pysäytti äitini huuto viereisestä huoneesta. 'JOHANNES, KUULIN, ETTÄ OLET TÄÄLLÄ, NYT POTTAPYTTY TULE TÄNNE, KOSKA SINULLA ON SELITETTÄVÄÄ, NUORI MIES!' Voi ei, tiesivätkö he jo siitä? Miten isäntä saattoi kertoa tämän niin nopeasti? Ei, se oli täysin poissuljettua. Vai oliko kyse naapurustosta, olivatko he huomanneet tekoni ja välittäneet sen heti eteenpäin? Kävelin vastahakoisesti olohuoneeseen, peläten, mitä seurauksia näistä teoista tulisi. Kun katsoin ylös, näin edessäni paitsi turhautuneen äidin, myös Claran. Clara. Oliko hän välittänyt kaiken? Minullakin olisi pitänyt olla oikeus näyttää näkökulmani, mutta ei, Clara on aina oikeassa, eikö niin? "Kuulin Claralta kaiken, mitä olet tehnyt väärin, nuori mies. Tämä ei voi jatkua näin, olen saanut tarpeekseni kaikesta pahanteosta. Enhän minä kasvattanut sinua tällaiseksi? Mitä tein väärin, että kasvatin niin suloisesta pojasta moukarin? Mitä isä ajattelisi tästä? Mitä kaupunki ajattelee? John, ajattele nyt! Ole niin kuin sinä..." Viha nousi sisälläni, lähinnä siksi, että minulla oli aavistus siitä, että hän huutaisi minulle taas samaa. 'ÄITI, MINÄ EN OLE CLARA, ETKÖ VIELÄKÄÄN TIEDÄ SITÄ? Tiedän, etten aina ajattele kuten hän, enkä ole yhtä täydellinen kuin tyttäresi, äiti. Mutta voisitko kerrankin kuunnella minua? En ole edes pystynyt selittämään, miten koko tilanne syntyi ja mitä mielessäni liikkui sillä hetkellä. Nämä ovat asioita, joita Clara ei voi selittää. Onko niin vaikeaa kuunnella kerrankin niin sanottua tyhmää poikaasi? Tiedätkö, millään ei ole väliä, koska et kuitenkaan kuule, mitä sanon. Vanhempana, olkaa sankari lapsellenne, sankari, joka olitte, kun toitte rauhan Harderwijkiin kirjeen avulla, vai onko se liikaa pyydetty? Kyyneleet alkoivat valua silmiini. "Äiti, haluan vain, että kuuntelet ja tiedät, että nimeni on John. Minäkin olen vain ihminen.

Suolaiset pisarat vierivät varovasti pitkin lämpimiä poskiani. En enää kestänyt sitä. Ajattelematta juoksin yläkertaan sängylleni. Siellä piilouduin lakanoiden alle. Edes sänkyni ei olisi vienyt pois kylmyyttä, jota tunsin sillä hetkellä, lumi kerääntyi päähäni, kunnes en enää nähnyt valoja.

Clara

Kalan haju täytti sieraimeni. Nami! Onneksi äiti oli jo saanut pöydän katettua, joten minun ei tarvinnut auttaa. Menin suoraan pöytään. Johannes istui jo siinä. Hän oli siis vihdoinkin lähtenyt huoneestaan. Hänen silmänsä olivat punaiset. Isä ja äiti olivat yhä kiukkuisia. Keskityin kalaan - että en nielaisi enää yhtään jyvää, kuten viimeksi - samalla kun he kiistelivät silmät päästään sanattomilla sanoilla. Se sai minut tuntemaan oloni epämukavaksi, ja katsoin Johannesta tukeakseni, mutta hän ei tajunnut mitään. Hän katsoi yhä lautaselleen sanomatta sanaakaan. Vaikka hän olisi tajunnut, miten epämukavalta minusta tuntui, hän ei ehkä olisi auttanut minua. En olisi silloin edes ollut vihainen. Minun ei olisi pitänyt vasikoida hänestä. Toivottavasti hän antaa minulle pian anteeksi... Kun istuin miettimässä omaa riitamme, isän ja äidin hiljainen riita muuttui kuultavaksi.

"Kees, se laiva... Sinun on todella tehtävä jotain. Äiti kuulosti vihaiselta.

'Emme edes tiedä, onko se todella haitallinen!'

'Siksi sinun on tutkittava se!'

Mikä alus? Ja mikä voisi olla haitallista?

Äiti hiljeni yhtäkkiä. Sitten hän katsoi isää ilkeästi. Jos hän olisi ollut kissa, hän olisi levittänyt kyntensä ja raapinut isää. "Jos et huomenna aloita tutkimuksia, menen itse tuohon laivaan." "Jos et huomenna aloita tutkimuksia, menen itse tuohon laivaan.

Isä myönsi. 'Hyvä on. Aloitan sen huomenna.

Äiti näytti helpottuneelta, mikä ilahdutti minua, mutta olin silti hermostunut. Mitä helvettiä oli tekeillä? Pitäisikö minun olla huolissani?

Söimme eteenpäin. Kun kaikki ruoka oli syöty, Johannes ja minä tyhjensimme pöydän, kun isä ja äiti kävelivät ulos ginilasiensa kanssa.

Johannes

Bonk, bonk, bonk 'Huaagh.' Heräsin pamahdukseen. *Bonk, bonk, bonk* Juoksin alakertaan pyjama päällä.

Bonk, bonk, bonk

'Kyllä, kyllä...' Avasin oven ja näin vain aasin, jolla oli kirje selässään. Kirjeessä luki: *Schippersin perheelle*. Ajattelin hiljaa mielessäni: "Miksi niin salaperäistä. Vanhempani eivät olleet kotona.

'Ehkä minun pitäisi näyttää se Claralle.' Kävelin yläkertaan ja käytävää pitkin kohti Claran huonetta. Avasin oven ja näin tyhjän sängyn. 'Ehkä hän on ulkona.' Kävelin takaisin alakertaan hakemaan ruokaa, mutta näin Claran viitan vaateetelineessä. "Hän ei koskaan lähde ulos ilman viittaa, koska muuten hän vilustuu. Kävelin ympäriinsä. 'Mitä kirjeessä sanotaan?' 'Missä Clara on?' 'Miksi taloni edessä on aasi, joka virtsaa?'

Olin tehnyt päätökseni... Avaan kirjeen!

Kirjeessä luki:

"Hyvä Schippersin perhe,

Olemme kidnappanneet tyttärenne.

Jos haluatte tyttärenne takaisin, teidän on annettava meille maustekartta koggen piilopaikasta.

Tervehdys,

Kuinren herrat

Ensimmäinen reaktioni oli hämmennys. Clara kidnappattu? Sisareni? Clara oli niin kova, ettei hän antaisi kidnappata itseään. Ehkä hänet oli hakattu? Hengittäminen kävi yhtäkkiä hyvin vaikeaksi. Aikaa ei ollut hukattavana. Minun oli lähdettävä nyt!

Clara

Kaukaa kuulin lintujen laulua. Avasin hitaasti silmäni. Kirkkaat valonsäteet saivat pääni hakkaamaan. Puulattia, jolla makasin, keinutti minua kevyesti edestakaisin. Yritin nousta istumaan, mutta pysähdyin puoliväliin, koska pahoinvoinnin aalto valtasi minut. Muutaman sekunnin kuluttua istuin pystyyn ja yritin tarkastella ympäristöäni. Katsoin vasemmalle puolelleni ja näin pari pitkää jalkaa. 'Ota iisisti, meillä on koko ajan aikaa' kuului sarkastisesti yläpuoleltani. Nousin ylös niin nopeasti kuin kehoni salli. Edessäni seisoj pitkä poika, jolla oli ruskeat kiharat. Kun katsoin häntä, huomasin ensimmäisenä hänen kieron nenänsä. Sen oli täytynyt olla murtunut, mutta se ei ollut parantunut kovin hyvin. Kaikki kesti pojalla vain vähän liian kauan, ja ennen kuin tajusinkaan, olin taas polvillani ja poskessani tuntui polttava tunne. Hän läimäytti minua. Sisimmässäni aloin suuttua, KUINKA hän kehtaa! Nopeasti nousin taas ylös, valmiina läpsimään takaisin. Mutta juuri ennen kuin käteni kosketti hänen poskeaan, näin hänen odottavan katseensa vieressämme seisovaan valtavaan mieheen. Mies nyökkäsi hyväksyvästi pojalle ennen kuin käveli ohitsemme ja johti pojan pois laivasta laiturin yli. Kulmakarvailin hieman, outo, kävi mielessäni läpi.

Noin 10 minuutin kävelyn jälkeen veneestä saavuimme suuren kartanon luo. Ryhmä miehiä, joiden perässä olin kävellyt, astui rakennukseen yksi kerrallaan. Hämmästyneenä katselin ympärilläni. Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä tehdä. Takanani oleva poika, se, jolla oli kiero nenä, tökkäsi minua selkään huokaisten. 'Kiirehtiminen ei taida olla sinun vahvuutesi?' Kävelin nopeasti taloon miesten taakse, mikä ääliö, ajattelin silmiäni pyöritellen. Juuri ennen kuin ylitin kynnyksen, katseeni osui ovesta olevaan logoon. Pysähdyin äkisti kävelemään ja katsoin logoa suurilla silmillä. Olin nähnyt sen ennenkin... Kun isäntä oli puhunut koulussa Kuinren herroista, hän oli näyttänyt täsmälleen saman logon. Tunsin, kuinka poika työnsi minut sisään taloon, kun hän mulkoili sisäänpäin. Kompastuin kynnyksen yli ja yritin selvittää ajatuksiani. Lords of Kuinre... Olen hyvässä jamassa.....

Johannes

Tiesin, ettei minulla ollut aikaa hukattavaksi, mutta minne minun pitäisi mennä? Päätin mennä Zuiderzeen laiturille. Ehkä löytäisin sieltä veneen, jolla voisin lähteä etsimään Claraa. Mutta... En voinut ajaa venettä yksin, tarvitsin miehistön. Sitten etsisin palkkasotureita. Kuljin pienen, kapean kujan läpi kohti rähjäistä baaria, johon en koskaan saanut mennä.

Kävelin sisään täynnä ylpeyttä ja huusin: "Kuka haluaa lähteä unohtumattomalle matkalle kanssani, suuren Johanneksen kanssa!"

Joku vastasi: "Millä hinnalla?"

Menin paniikkiin, miksi minun pitäisi maksaa uskollisesta miehistöstä?

Sanoin: '2 guldenia per henkilö!'.

Kaikki nauroivat minulle. 'Minun pitäisi korottaa tarjoustani, sillä se on vain puolet siitä, mitä työläinen normaalisti tienaa päivässä.'

Korotan tarjoukseni 100 guldeniin henkilöä kohti!

Kaikki tulivat luokseni ja alkoivat nostaa minua ylös, aivan kuin olisin ollut heidän kärsimystensä pelastaja! Olin onnellinen, kunnes tajusin, että miten voin koskaan saada 100 guldenia per miehistön jäsen?

Yksi palkkasotureista murisi yhä. Hän ei halunnut olla niin kauan poissa kotoa, mutta ajattelin asiaa, ja oli vain yksi asia sanottavana: "Aluksella on olutta!".

Jätin miehistöni odottamaan laivalle ja juoksin kotiin hakemaan rahaa vanhempieni kassakaapista, mutta missä avain on? Mietin kuumeisesti ja sitten muistin. Äiti säilytti avainta aina isän pienessä työpöydässä. Etsin avaimen ja avasin kassakaapin. Nappasin nopeasti ... kultakolikoita miehistöä varten ja ... kolikoita lupaamiani oluttonneja varten.

Otettuani rahat juoksin laivaan, jonka olin lainannut ilman lupaa - minulla oli tietysti hyvä syy - ja tervehdin miehistöä. Mutta kun annoin heille rahat, he juoksivat karkuun! Miksi? Menin vielä enemmän paniikkiin ja ajattelin. Pitäisikö minun nyt etsiä uutta miehistöä vai lähteä omilleni?

Päihkäiltyäni hetken, huomasin miehittämättömän pienen aluksen. Olin jo käyttänyt tarpeeksi rahaa, joten päätin, että lainasin aluksen väliaikaisesti ja häikäilemättömästi. Kapteeni ei varmaan pahastuisi.

Clara

Oli jo melkein ilta. Sekunnit kuluivat hirvittävän hitaasti. Kuinka kauan minun täytyisi viipyä täällä? Yhtäkkiä poika käveli minua kohti, se poika, jolla oli kiero nenä ja joka oli viennyt minut aiemmin. Hänellä oli kädessään lautanen, jossa oli likaista mönjää. Hän laitto lautasen eteeni. Poika nojasi seinään ja katsoi minua. Katsoin ruokaa, se näytti siltä, että siinä oli mätää kalaa. Ruoka löyhkäsi kamalasti, minun oli hillittävä itseni oksentamasta. Odottiko tämä typerä poika, että söisin tätä ällöttävää ruokaa? "Mitä haluat?" kysyin. Poika ei sanonut mitään ja katsoi minua edelleen samalla typerällä katseella. 'Odotatko minun syövän tätä mönjää?' Hän hymyili ja siirtyi lähemmäs, sydämeni alkoi lyödä nopeammin. 'Onneton tyttö, muuta et saa. Otanko sen uudestaan?' Katsoin häntä, läheltä katsottuna näin, että hänen kasvoillaan oli muutama arpi. Hän näytti olevan suunnilleen minun ikäiseni. Pojalla oli syvänruskeat silmät. Minun oli keksittävä jotain, jolla saisin hänet harhautettua ja pois luotani. Sain idean ja minua inhotti, jos ajattelin sitä ollenkaan. Vedin syvään henkeä ja sanoin: "Olet aika söpö pojaksi, jolla on kiero nenä". Hän katsoi minua ensin hämmentyneenä ja alkoi katsoa epämukavasti pois päin. Kun hän katsoi muualle, minulla oli mahdollisuus yrittää paeta. Työnsin pojan sivuun ja juoksin ovelle toivoen pääseväni pakoon. Yritin avata ovea, mutta se ei auennut. Voi ei, tämä ei ole hyvä! Työnsin, potkin ja vedin ovea. Ei mitään, ovi oli lukossa. Poika, jonka olin tönäissyt, nousi ylös ja tarttui minua käsivarresta. Hän työnsi minut kivikovaa taakse päin, jolloin kaaduin kovaa maahan. 'AUTS, TUO SATTUU, TYHMÄ POIKA!' Hän nauroi ja katsoi minua pitkään 'Et varmaankaan syö, mutta älä usko, että tuon ensi kerralla jotain syötävää. Kärsivällisyyteni ei kestä loputtomiin, jos et kuuntele, joudut vain kärsimään. Poika nosti lautasen ja heitti likaisen mönjän lattialle. Hän käveli pois virnistäen. Olin taas yksin, huoneen syvässä pimeydessä. Aloin nyyhkyttää ja kyyneleet vierivät pitkin poskiani. Minut on kidnapattu eikä minulla ole ruokaa. Mitä minun pitäisi tehdä päästäkseni pois tästä jengistä?

Duco

'Ei se ole niin, ei se ole niin, ei se ole niin, ei se ole niin.' Pakotin itseni toistamaan tätä päässäni. 'Ei se ole niin, ei se ole niin', ajattelin päässäni avatessani ruokasalin oven. 'Ei se ole niin, ei se ole niin', kummitteli mielessäni. Sillä välin näin, että isäni nousi ylös ja käveli minua kohti. Isäni. Koko operaation suunnittelija. Kuinren herrojen pomo. Kukaan ei ollut häntä fiksumpi, vahvempi tai parempi. Ainakin... hän ajatteli niin itse. "Ei se ole niin", sanon sen ääneen ennen kuin tajuan sen. Näin otsan rypistyvän isäni otsalle. 'Mikä ei ole niin? Kaikki meni toivottavasti hyvin vai etkö osaa edes tuoda ruokaa lapselle?' Pöydässä istuvat miehet alkoivat nauraa. Näin hän siis aina teki, alenteli minua tyhmäksi pojaksi ja pilkkasi minua. Syvässä sisimmässäni tiesin, että hän paheksui minua, en ollut se poika, jonka hän halusi. En ollut tarpeeksi vahva, tarpeeksi rohkea, tarpeeksi

hyvä, joten... ”Kyllä, olin hyvä. Huokaisin hiljaa. Isäni otti kaksi isoa askelta ja seiso i sitten aivan edessäni. ’Käyttäydyt oudosti, onko jokin hätänä?’ hän kysyi epäilevällä äänellä. ’Ei mitään’, sanoin ärtyneenä, ’olen vain väsynyt kai’. ’Tyhmä lapsi’ isäni huusi tyhjästä läpi ruokasalin. ’Mikä heikko sinä olet, sinun ei pitäisi koskaan antaa periksi ansoillesi’. Hänen päänsä muuttui punaiseksi. ’Painu vittuun huoneeseesi, minun ei tarvitse nähdä naamaasi enää tänä iltana!’

...

Ja niin päiväni päättyi yhdeksän kertaa kymmenestä. Ilman ruokaa, lukittuna huoneeseeni. Ei kirjaimellisesti, ovi on auki, mutta kun viimeksi yritin livahtaa ulos... Kylmät väreet kulkivat pitkin selkärankaani. Huoneeni ei ollut kovin suuri. Siihen mahtui hädin tuskin kapea sänky, kaappi ja pieni kirjoituspöytä. Heti kun suljin huoneeni oven takanani, näin, että sänkyäni ei ollut pedattu. Huokaisin, olin iloinen, ettei isäni nähnyt sitä, hänellä olisi ollut toinen syy huutaa minulle. Lysähdin sängyn päälle ja tuijotin kattoa. Mutta koko ajan päässäni jyrisi vain yksi ajatus, josta yritin vakuuttaa itselleni: ”Ei se ole niin... En pidä hänestä...”.

Johannes

Olin seilannut merellä jo tunteja. Oli melkein mahdotonta ohjata venettä Zuiderzeellä yksin. Kannella vyöryvät aallot olivat kastelleet minut läpimäräksi. Puun narina kuulosti siltä, että laiva saattoi murtua millä hetkellä hyvänsä. Pian uppoaisin! Mutta... tein sen sisareni Claran vuoksi. Minun oli pelastettava hänet, tapahtui mitä tahansa. Niinpä jatkoin ponnisteluja saadakseni pienen laivan turvallisesti maihin.

Clara

Avasin silmäni ja katselin ympärilleni. Olin nukkunut kamalasti, oli jäätävän kylmä. Katsoin ympärilleni ja säikähdin. En ollut lainkaan omassa huoneessani! Olin lukittuna kylmään huoneeseen. Yritin avata ovea. Se ei onnistunut, ovi oli lukossa. Yhtäkkiä muistin kaiken, mitä oli tapahtunut. Minut oli viety Kuinren herrojen kartanoon. Siellä olin nyt... loukussa ja nälkäisenä. Olin loukannut kapteenin poikaa, itkenyt koko yön ja saanut tuskin silmänräpäystäkkään nukuttua. Merirosvot heräisivät yksi kerrallaan auringon noustessa. Ehkä voisin suostutella yhden merirosvoista tuomaan minulle ruokaa? Otin tuon ajatuksen heti pois päästäni. Kaikki merirosvot ovat sydämettömiä eivätkä ikinä antaisi minulle ruokaa. He nauraisivat minulle kylmästi ja saisivat minut kärsimään vielä enemmän, jos anelisin heiltä ruokaa.

...

Kello oli jo melkein keskipäivä, ja nälkä oli niin suuri, että saatoin pyörtyä milloin tahansa. Olin ollut lukkojen takana koko päivän, milloin he toisivat minulle ruokaa? Jotkut merirosvot tulivat kyselemään yhä uudelleen ja uudelleen samaa asiaa: ”Mitä tiedät salaisesta kartasta?”. Joka kerta he saivat minulta saman vastauksen: ”En tiedä, mistä puhutte. En tiedä mitään salaisesta kartasta. Lopulta he olivat lopettaneet kysymysten esittämisen, eikä kukaan enää tullut tapaamaan minua. Kukaan ei ollut tuonut minulle ruokaa sinä päivänä. Pikku rotta Henk kävi muutaman tunnin välein varastamassa ruokaa merirosvoilta. Henk ei pienellä kehollaan pystynyt ottamaan paljon, mutta ainakin se riitti tyydyttämään nälkäämme hieman. Toivottavasti joku tulisi tuomaan minulle ruokaa ennemmin tai myöhemmin, Henk ja minä emme kestäisi pitkään näin.

Duco

Makasin sängylläni ja tuijotin kattoa. Tänään oli ollut kamalaa. Minulla ei ollut koskaan elämässäni ollut näin huonoa päivää. Olin sotkenut kaikki askareet pudottamalla tavaroita, törmäämällä seiniin ja sotkemalla askareita muulla tavoin. Ajattelin koko ajan sitä tyttöä. Miten saatoin olla niin tyhmä, että pidin työstä, jonka olin tuntenut vain yhden päivän? En myöskään usko, että hän pitää minusta kovinkaan paljon sen takia, mitä tapahtui yhtenä päivänä. Hänelle oli luultavasti annettu

ruokaa ja jääkylmä nukkumapaikka. Vedin syvään henkeä ja melkein automaattisesti jalkani veivät minut sinne, missä tyttö oli. Olin tuonut tytölle huovan ja ruokaa. Olin tavoittanut hänet, hän tuijotti ikkunasta ulos tähtitaivasta. Hän näytti niin rakastavalta tuijottaessaan tähtiä. Tunsin heti syyllisyyttä, koska isäni suunnitelmat tytön suhteen olivat julmat. Kävelin varovasti häntä kohti, sillä en halunnut pelästyttää häntä. Tyttö kääntyi ja katsoi minua eloton ilme kasvoillaan. Sydämeni alkoi lyödä nopeammin ja änkytin kuin hullu. 'Minä öö... Minä... Toin sinulle vaihtovaatteita ja ruokaa.' Tyttö katsoi minua hetken hämmentyneenä, mutta hymyili sitten. Hän alkoi heti syödä, kun ojensin lautasen hänelle, ja näytti melkein unohtavan, että olin paikalla. Istuin hänen viereensä. Hänen vieressään istuminen sai minut tuntemaan oloni turvalliseksi ja lämpimäksi. "Mikä sinun nimesi on?" kysyin. Hän epäröi, kertoiko hän nimensä. Lopulta hän vastasi: "Nimeni on Clara, ja kiitos, että tulit tuomaan minulle ruokaa ja huovan. Entä mikä on sinun nimesi, merirosvo-poika?" "Minä olen Duco." Lopulta hän käänsi katseensa pois taivaalta ja katsoi minua kiitollisena. Katsoin ikkunasta ulos taivaalle. Jäykistyin nähdessäni, että oli jo pimennyt. Isäni oli käskennyt minun olla hänen luonaan ennen pimeää. Hän halusi puhua kanssani siitä, miten asiat olivat tytön kanssa. Nousin äkkiä ylös ja kävelin pois. Clara oli taas aivan yksin, ja tunsin hänen katseensa minuun, kun kävelin pois. Oli tuskallista jättää hänet yksin. Miksi minulla oli aina niin lämmin olo, kun olin hänen kanssaan? En voinut pitää hänestä... En vain voinut.

...

"Mistä sinä taas tulit? Isäni odotti huoneensa ovella. Isäni ajatteli, että olin ollut poissa aivan liian kauan, ja ennen kuin huomaisinkaan, sain iskun kasvoihin.

Clara

Kuulin koputusta ovella. Duco käveli sisään. Olin nukkunut hyvin huonosti olkipussin päällä. Hänellä oli kulhollinen gorte-puuroa ja puukuppi. Duco näytti surkealta. Hänellä oli musta silmä ja iso naarmu kädessä ja hän ontui hieman. Kysyin, mitä oli tapahtunut. "Isä löi minua, koska olin liian kauan kanssasi. 'Miksi se on edes ongelma?' kysyin. 'Isäni mielestä en tee tarpeeksi kovasti töitä, minunhan pitää siivota kaikki, mutta niin isossa kartanossa, jossa kaikki on pölyistä ja täynnä hämähäkinverkkoja, miten minun pitäisi ikinä tehdä se? Minua kohdellaan täällä huonosti kaikesta, mitä teen. Minulle on annettu tehtäväksi pitää täällä kaikki siistinä, mutta kukaan ei välitä siitä, joten minulla on suunnitelma: mitä jos varastaisin kerran avaimen? Sitten juoksemme ulos kartanosta ja ylös suomaalle ja sitten katsotaan", Duco sanoi, 'Mutta minun on nyt todella mentävä, tai saan taas turpiini.' Hän sanoi, että hän ei ole vielä valmis.

Johannes

Nousin veneestä ja lähdin kävelemään kohti kartanoa. En voinut kiinnittää venettä kartanolle, koska muuten minut olisi nähty heti. Noin kahden tunnin kävelyn jälkeen, aurinko oli juuri laskenut, se ei ollut kaukana, mutta koska suo oli hyvin soinen, matka kesti hyvin kauan. Olin hyvin väsynyt ja märkä, mutta näin likaisen muuratun kartanon. Kartanossa oli keskellä iso portaikko ja sivuilla kaksi suurta neliönmuotoista tornia, näin vartijoita ympäri taloa. Yritin väistää, mutta pieni, laiha poika näki minut. Yritin palata takaisin niin nopeasti kuin pystyin, mutta suo ei tehnyt sitä helpoksi. Poika, joka näki minut, ei kertonut kavereilleen - haha dorka. Juoksin karkuun, mutta hän oli nopeampi, en voinut tehdä muuta kuin taistella, mutta hän oli isompi ja vahvempi. Yritin vetää kepin puusta, mutta olin liian myöhässä, hän antoi minulle täyden iskun korvan taakse. Yritin lyödä takaisin, mutta hän väisti. Hän feintasi ja antoi minulle täysin odottamattoman kulman. Olin raivoissani ja annoin hänelle täyden iskun vatsaan, mikä raivostutti hänet. Väistin hänen iskunsa ja hyppäsin ylös ja löin häntä täysillä nenään. Veri roiskui hänen nenästään. Juoksin lähimpään puuhun ja kiipesin siihen. Poika yritti kiivetä perässäni, mutta olin nopeampi. Kiipesin huipulle ja istuin oksalle, mutta poika veti oksan puusta ja yritti tyrmätä minut. Tartuin oksaan ja heitin sen suoraan hänen päähänsä, sitten poljin hänen kättään. Hän kaatui isolla jysähdyksellä ainakin 3

metriä alaspäin. Hän nousi ylös ja juoksi puoliksi hyppien suoraan takaisin isoon taloon. Jäin peloissani puuhun, ja näin yhä vähemmän, kun pimeys oli jo tullut. Toivottavasti voisin nukkua täällä muutaman tunnin, sillä huomenna valoisan tultua menisin pelastamaan Claran.

Duco

Toin Claralle ruokaa kahdesti päivässä. Joka kerta sain perhosia vatsaani, kun näin Claran istuvan siinä. En pystynyt vetämään enää yhtä päivää isäni kanssa. Joka kerta, kun olin kulkenut Claran paikan ohi, hän oli rankaissut minua ankarasti. Minulla ei ollut koskaan ollut mukavaa isäni kanssa, oli aika paeta hänen pahoja suunnitelmiaan. Minun oli keksittävä suunnitelma pakenemiseksi ja nopeasti. Voisin ottaa Claran mukaani. Voisin karata hänen kanssaan. Hänestä olisi apua pakenemisessa. Nousin ylös, ja Clara katsoi ylös ruokalautaselta, jonka olin tuonut hänelle. "Clara, me pakenemme tästä kauheasta paikasta yhdessä. En kestä täällä enää päivääkään, ja sinä tulet mukaani. Olen miettinyt sitä viime aikoina, ja nyt olen varma siitä. Minun on päästävä pois täältä, ja koska sinä olet hyvin fiksu, sinun on autettava minua pakenemaan. Clara oli koko ajan katsellut minua mykistyneenä. Pelkäsin, että hän voisi pitää sitä absurdina ajatuksena. Keksinkin absurdeja asioita, asioita, joita ei koskaan tapahtuisi. Katsoin pois Clarasta; se oli typerä ajatus. Änkytin häntä unohtamaan sen ja olin juuri lähdössä pois. Hän huusi perääni: "Jos aiot paeta, olen mukana. Onko sinulla jo idea, miten voimme paeta?"

...

John

Seuraavana päivänä laadin suunnitelman jatkaessani kävelyä kohti kartanoa. Vaihe 1: Harhautan ryöstäjiä. 2: Hyökkään takaapäin.

...

Kun olin kävellyt pitkään, näin jotain suurta. Hetken luulin, että se oli harmaita puita, mutta ei. Kartano oli valtava. Olin arvioinut sen väärin. Se oli uskomaton. Minun oli keksittävä uusi ja parempi suunnitelma. Vaihe 1: Odotan yön tuloa. Vaihe 2: Hoitelen ryöstäjät takaapäin, jotta vartijoita ei olisi enää niin paljon ja sitten pääsen sisälle. Vaihe 3: Etsin Claran ja palaan takaisin laivalla. Miten saan toisen aluksen? Etsin Claraa kohti kulkiessani pienen kalastusaluksen. Kun toteutan suunnitelman onnistuneesti, olen päivän sankari!

Minun oli odotettava iltaan asti. Ajan kuluksi pelasin hauskaa peliä: se, joka löytää kyseisen värin ensin, voittaa! Pelaan yksin, joten esitin itselleni kysymyksiä. "Missä on vaaleanpunainen väri? Ja minä etsin ja etsin ja nukuin. Oli keskellä yötä, kun heräsin. Sillä unettomalla yöllä oli sittenkin vaikutusta. Yöllä laitoin itseni valmiiksi ja näin, että siellä oli vartijoita, mutta hekin nukkuivat. 'Heh, olen parempi kuin he.' Minun ei siis tarvinnut viedä ihmisiä ulos. Pidin silti jonkin aikaa vahtia: "Kuka tietää, Clara saattaa tulla ulos jossain vaiheessa?". Sitten kiipesin toiseen puuhun; saatoin sittenkin olla väsynyt. En ollut laiska, mutta tarvitsin silti lisää energiaa, jotta voisin voittaa vihollisia!

Clara

"Clara, minulla on avain", Duco sanoi: 'Tule, meidän on lähdettävä nyt, mutta sinun on naamioitava itsesi, muuten kaikki tunnistavat sinut'. Tässä, pue tämä päällesi.' Hän ojensi minulle kangashousut, lippiksen ja viitan. Laitoin ne päälleni ja hiivimme ulos kartanosta. Talo on valtava, täällä vasemmalla siellä oikealla portaat ylös, portaat alas, se oli todella sokkeloinen. Pelkäsin, että hän vangitsi minut, joka kulmassa pelkäsin, että minut tapettaisiin. Lopulta näin suuren tammioven ulos, kävelimme vielä vähän, mutta valitettavasti meidät oli jo nähty. "Juokse!" Duco huusi. Juoksin, mutta miehiä tuli joka puolelta, jotkut heiluttivat veitsiä tai miekkoja. Joskus miekkainen mies tuli vaarallisen lähelle, mutta onneksi se meni ihan hyvin.

Pitkän juoksun jälkeen hyppäsimme kuoppaan. Siinä oli mutaa, mutta se oli ainoa keino olla

jäämättä kiinni. Minulle tuli pian kylmä. Kerran tilanne kiristyi, kun yksi merirosvoista juoksi vain muutaman metrin päähän kuopasta.

Tunneilta tuntuneen ajan kuluttua tunsimme, että he olivat kadonneet. Lähdimme taas matkaan, mutta ei! Ne eivät olleetkaan poissa. Kuulimme heidän huutavan taas. Kuulin Ducon huudon, hän kompastui.

"Juokse, Clara!" hän huusi. 'Pelasta itsesi!' Se oli vaikeaa, mutta minun oli pakko. Juoksin eteenpäin.

Hetkeä myöhemmin hän juoksi taas vierelläni, onnellisena! Sillä välin takaa-ajajat olivat luovuttaneet. Juoksimme eteenpäin, mutta sitten joku yhtäkkiä sukelsi puusta ja hyppäsi Ducon päälle. Säikähdin ja löin miestä niin lujaa kuin pystyin. Mutta sitten kuulin, että se oli Johanneksen ääni. Johannes? Mitä hän tekee täällä?

Johannes! Oletko se sinä? Ei se mitään, puhutaan myöhemmin. JUOKSE!

Duco

Pitkän unettoman yön jälkeen Zuiderzeen rannalla päätin herättää loput. Viime yönä me kolme olimme käyneet pitkän keskustelun. Johannes oli havainnut miehittämättömän koggen ylempänä. Varastaisimme veneen aikaisin aamulla ja yrittäisimme purjehtia sillä takaisin Harderwijkiin. Se oli iso vene meille kolmelle ohjailtavaksi, mutta ottaisimme riskin. Aluksi Johannes oli käyttäytynyt jäykästi ja etäisesti, mutta kun olin kertonut hänelle kokemuksistani Kuinren herrojen kanssa, Johannes antoi minun liittyä mukaansa veneeseen. Kävelin Claran luo, kumarruin ja kuiskasin hänen korvaansa: "Hei, herää. Hän ei vastannut. Kuiskasin uudelleen ja ravistin häntä hiljaa edestakaisin. "Hei hei, herää. HERÄÄ! Clara säikähti hereille ja katsoi minua uniset kasvot. Myös Johannes heräsi huutooni. Äkkiä hän nousi ylös. 'Miksi sinä huudat noin? Mitä jos ne kuulevat meidät?' 'Eivät ne kuule meitä, ne ovat liian kaukana', vastaan. 'Tulkaa nopeasti, meidän on päästävä veneelle!' Juoksimme veneelle. Saavuimme veneelle ja kiipesimme nopeasti veneeseen. Johannes tuli veneeseen viimeisenä ja heitti köydet irti. Hän ryömi ruorin taakse ja alkoi purjehtia. Vene keinui. Aallot löivät laiskasti veneen kylkeä vasten. Puuskittainen tyyntä tuli yllemme, kun tuuli tuntui yhä loivemmalta ja loivemmalta. Hiljaisuus ja tyyneys muuttuivat korviahuumaaviksi, kun löysimme itsemme tyhjältä ja sinisestä merestä. Hiljaa kelluimme sinisen meren poikki. Johannes ruorissa, Clara ja minä kannella. Vierekkäin katsellen sinistä, hieman pilvistä taivasta päämme yläpuolella.

~~~

Hetken purjehdittuamme meri muuttui levottomammaksi. Aallot nousivat, tuuli voimistui. Se herätti minut, mutta Clara ei huomannut mitään. Hän tarvitsi rauhaa ja hiljaisuutta, joten annoin hänen nukkua. Kävelin kohti Johannesta. Hänellä näytti olevan vaikeuksia ohjata venettä. Vaikka hän yritti mitä, hän ei voittanut taistelua vettä vastaan. Johannes teki äkillisen liikkeen peräsimellä, jolloin vene melkein kaatui. Johannes kaatui maahan. Niin minäkin, kivikovaa puolialtialle. Käsivarteeni iski tuskallinen tunne. Nousin heti uudelleen ylös nähdäkseni Claran. Varmistaakseni, ettei hänellä ollut kipuja. Ollakseni hänen kanssaan, nyt kun meri oli niin villiintymässä. Lohduttaakseni häntä, kun hän tarvitsi sitä. Oikeastaan vain ollakseni siellä. Rauhan ja hiljaisuuden vuoksi, Claran kanssa.

Clara

Heräsin siihen, että käsi kietoutui ympärilleni. Se säikäytti minut hieman. Katsoin unisena ympärilleni. Siellä makasi Duco. Hänen kätensä oli minun ympärilläni. Ajattelin, ettei näin kävisi koskaan, ehkä toivoin, että kävisi. Duco teeskenteli nukkuvansa. Liikkuva kehoni sai hänet tajuamaan, että olin hereillä. Hän avasi taas silmänsä. Näin hänen kauniissa silmissään pelkoa. Se pelotti minua. Hyvin pelottavaa. "Mitä nyt?" kysyin. 'Pysy vain rauhallisena, Clara', Duco vastasi. 'Mitä nyt, Duco?' kysyin uudelleen, nyt paljon hermostuneempana. Päässäni pyöri tuhansia

kysymyksiä, jotka kaikki olivat täysin pelon lietsomia. Oliko Johanneksessa jotain vikaa? Oliko Ducossa jotain? Ja miksi tuo mätä vene keinuu noin? ”Meillä on iso ongelma, Clara. 'Mitä sitten?' Ääneni kuulosti turhautuneelta, turhautuneemmalta kuin halusin sen olevan. 'Meri on hyvin villi. Vene keinuu, eikä Johannes voita taistelua vettä vastaan. Meidän on lähdettävä, Clara', Duco vastasi. ”Joten sinä vain makasit hiljaa viereeni?” ’Ajattelin, että tarvitsisit lohtua.’ ’Pystyn siihen ihan hyvin itsekin, Duco!’ ”Clara, meidän on autettava Johannesta, NYT! Duco näytti hätääntyneeltä, pahemmalta kuin ennen. Hän osoitti taakseni. Äkkiä käännysin ympäri. Vettä tihkui veneeseemme joka puolelta puun pienistä rei’istä tai halkeamista. Huusin pelosta. Hämmentyneenä juoksin kohti Johannesta. Raahasin Ducoa mukani, ja melkein kaaduimme molemmat. Nyt vesi oli jo melkein nilkkoihini asti. Yritin nousta ylös, mutta olin jumissa. Olin uponnut lankun läpi. ”DUCO!” huusin. Hän kääntyi ympäri. Hänen kasvonsa kalpenivat pelosta. Hän juoksi minua kohti taistellen vettä vastaan.

Duco

Vesi nousi yhä korkeammalle. Huusin Claralle: ”Meillä on toinen pelastusvene!!! Vesi nousi nyt polviimme asti, onneksi Johannes oli nyt kanssamme. Tuolla on pelastusvene, Johannes huusi. Raahasin nyt Claraa mukani, jolla oli vaikeuksia pysyä jaloillaan kovan tuulen takia. Laiva alkoi nyt todella hajota palasiksi. Olimme melkein perillä soutuveneessä, kun Clara yhtäkkiä huusi kovaan ääneen ”AUW”. Terävä puunpala oli viiltänyt Claran jalkaa pitkin... Se vuoti verta. 'Apua...' hän huokaisi. Yritin auttaa häntä, mutta yhtäkkiä hän pyörtyi. 'John!!!' huusin. 'Yritän saada hänet tajuihinsa, yritä sinä sitten irrottaa tämä vene.' Nostin Claran ylös, ettei hän hukkuisi. Hän makasi kuin morsian sylissäni. Vesi oli nyt noussut keskivartalomme yläpuolelle, ja veneestä alkoi irrota yhä suurempia palasia. Johannes oli onneksi saanut veneen sidottua irti ja moitti pientä venettä: ”Miksi he sitoivat sen perkeleen niin tiukasti?”. Hän katsoi myös Claraa, joka oli yhä tajuton ja makasi turvallisesti sylissäni. 'Laitamme hänet näin pieneen veneeseen, toivottavasti hän selviää', Johannes sanoi minulle. Johannes onnistui työntämään pienen veneen veteen meloineen kaikkineen ja auttoi Claran varovasti jo veneeseen. Takanani vene alkoi nyt myös romahtaa, Johannes veti minut pieneen veneeseen juuri tarpeeksi nopeasti, juuri ennen kuin tilanne paheni ja päädyin veteen.

Clara

Palasin tajuihini pienessä veneessä Ducon ja Johanneksen kanssa, heidän kasvonsa minuun kiinnittyneinä. ”Clara!!!!”, he molemmat huusivat samaan aikaan. Tuntien yhä kaiken pyörivän, he auttoivat minut ylös. Aloin taas tuntea haavan aiheuttaman terävän kivun. Kun katsoin sitä, he olivat jo sitoneet haavan Johanneksen paidalla. 'Miltä tuntuu?' Duco kysyi minulta. 'Huonosti.' 'Kylmä.' Veneessä lojui pala puhallettua pressua, joten Johannes sanoi: 'Ehkä meidän pitäisi käyttää tätä isona peittona, kunnes saamme taas lämmitettyä.' 'Hyvä idea!', Duco sanoi takaisin. Johannes tarttui purjeeseen ja laittoi sen heidän kolmensa päälle. Aallot ja tuuli olivat vielä melko hurjia, onneksi vene ei ollut vielä hajonnut.

Johannes

Clara oli nukahtanut Ducon olkapäälle, ei kovinkaan yllättävänä väsyneenä jalkavamman aiheuttamasta kivusta ja kaikista niistä vaaroista, joita hän oli kokenut viime päivinä... Duco katsoi, mihin suuntaan meidän pitäisi mennä. Meidän on suunnattava kaakkoon, Duco kertoi. Hän näytti sen, hänen kompassissaan oli särö toisen veneen kanssa sattuneen välikohtauksen vuoksi. 'Onneksi kompassini toimii yhä', Duco sanoi. ”Onneksi on”, sanoin takaisin. Ducon ohjeiden mukaan aloin soutaa.

Duco

Clara heräsi hiljaa, kuinka kaunis hän onkaan nukkuessaan. 'Minä otan ohjat käsiini', sanoin

Johannekselle. Johannes suostui. Johannes ja minä vaihdoimme paikkaa. Minuuttia myöhemmin Clara tuli ja istui viereeni. "Voitko jo vähän paremmin, Clara?" "Kyllä, voin jo vähän paremmin, mutta jalkahaavaani sattuu yhä. "Kyllä se siitä, katson haavan vielä kerran, kun pääsemme sinun ja Johanneksen kotiin", lupasin Claralle. Sitten Clara istui yhä lähemmäs ja lähemmäs minua, kunnes jalkamme koskettivat toisiaan. Johannes oli nukahtanut. Yhtäkkiä Clara laittoi kätensä jalkani päälle. "Clara?" sanoin hermostuneena, 'Kiitos Duco, kaikesta, mitä teit minun ja Johanneksen hyväksi.' "Kiitos. 'Kaikesta sinun vuoksesi...' sanoin vahingossa ääneen. 'Duco...' Clara sanoi. Hän katsoi suoraan silmiini. En saanut sanottua enää mitään. Uppouduin hänen silmiinsä. Hän sai minut rauhoittumaan, mutta samalla uskomattoman hermostuneeksi. Halusin häntä. Vain Claran.

Clara

Katsoimme toisiamme silmiin, ja sitten hän kosketti poskeani ja hieroi sitä hellästi. Hän veti minut lähemmäs itseään. "Duco..." sanoin taas, mutta tällä kertaa hermostuneesti. Hän kumartui lähemmäs minua. Kasvomme melkein koskettivat toisiaan. Sitten Duco sanoi kuiskaten ahnaasti: "Rakastan sinua, Clara ja vain sinua. Ja hän suuteli minua hellästi mutta intohimoisesti. Hetken kaikki oli hiljaa. Vatsani oli täynnä perhoseja ja huomioni keskittyi vain häneen. Hän oli se oikea minulle. Duco oli saanut sydämeni.

Johannes

Heräsin. Olin yhä väsynyt, mutta päiväunet olivat auttaneet minua.

Duco ja Clara istuivat yhä vierekkäin. Jotain oli tapahtunut, mutta minulla ei ollut aavistustakaan, mitä tarkalleen ottaen.

"Katsokaa, näen jo Harderwijkin tornin!!!" Clara huusi yhtäkkiä onnellisena. Taivaalle kohosi Neitsyt Marian kirkon korkea, tönkkö torni. Isä oli aina hyvin ylpeä siitä, että meillä oli koko Gelderlandin korkein kirkontorni. "Ja tuolla näen myös Bruggen korkeat ja matalat portit kohoamassa! Clara ja minä istuimme helpottuneina veneen etuosaan, jotta saimme vielä paremman näkymän uhkaavaan kaupunkiin. 'Clara, olen niin onnellinen, että pääsen pian takaisin kotiin!' 'Niin minäkin!' Clara sanoi nojautuen olkapäähäni helpottaakseen kipeää jalkaansa.

Seisoin hetken aikaa miettien, mitä viime viikolla oli tapahtunut, kidnappauksesta, Ducon isästä, siitä, miten raskasta työ laivalla oli ollut, ja siitä, että Duco ei todellakaan ollut paha ihminen.

Lisäksi... 'AUW'.

'Anteeksi, että häiritsen päiväunelmointiasi, mutta meidän on ihan oikeasti kiinnitettävä vene laituriin ihan kohta.' 'Olisi mukavaa, jos auttaisit hetken aikaa', Duco sanoi. 'Ei sinun olisi tarvinnut lyödä minua jalkaan', napautin takaisin.

Duco

K ävellessäni laitureita, jotka työntyivät kahdesta portista pitkälle veteen, tajusin, etten ollut itse koskaan käynyt täällä. Näin hahmoja seisomassa rannalla. Ne olivat ihmisiä, jotka tekivät tavallisia inhimillisiä asioita. En ollut koskaan tajunnut, miten kauniilta jotkut paikat voivat näyttää. En ollut koskaan kiinnittänyt niin paljon huomiota kauniisiin yksityiskohtiin, vasta kun olin tavannut Claran, aloin nähdä maailmassa sen, mitä kauniita asioita sillä oli tarjota. Miten vesi aaltoilee, miten aurinko paistaa ja miten pilvet liikkuvat tuulessa.

Lähestyimme laituria yhä lähemmäs ja lähemmäs, ja tajusin, että Johannes tuijotti eteenpäin.

Pääsin irti ruorista ja kävelin Johannesta kohti. Löin häntä jalalla, jotta hän palaisi todellisuuteen.

Minua ei kiitetty siitä.

Johannes

Lähestyimme yhä lähemmäs Bruggen portin edessä olevaa laituria. Yhtäkkiä Clara huusi:

"Katsokaa, tuolla on äiti!!!" Hän innostuksensa valui Ducoon ja minuun. "Kyllä se on äiti!", sanoin iloisesti Claralle. Äiti oli nyt helppo nähdä. Näin hänen vilkuttavan ja itkevän ilosta. Clara huusi äidille vielä kerran nähdäkseen, kuulisiko tämä häntä vielä. Kiinnitimme pienen veneemme laituriin. Clara kiipesi veneestä ensimmäisenä ja kompuroi kohti äitiä niin nopeasti kuin pystyi, kyyneleet vierivät pitkin hänen poskeaan. Äiti odotti meitä kyynelten valuessa hänenkin poskiaan pitkin. Aluksi kävelin hiljaa laiturin poikki, mutta kun pääsin lähemmäs äitiä, joka odotti portin alla, en voinut olla juoksematta häntä kohti, kuten Clara teki. Kun pääsin äidin luo, hänkin laittoi kätensä ympärilleni. Lujan halauksen jälkeen päästimme toisistamme irti. Vapisin jaloissani ja mietin, mitä oli tapahtunut, jotta olin päätenyt tänne. Duco seisoj katselomassa etäältä epäillen, voisiko hän olla mukana tässä jälleennäkemisessä. Ansaitusti. Olihan hän vihollinen. Mutta silti se oli sääliittävää. Hän vain seisoj siinä yksin. Nyt kun olimme päästäneet toisistamme irti, Duco lähestyi meitä hitaasti. Clara halasi häntä. Kävelimme kaikki takaisin kotiin kaupungin läpi. Sillä välin juttelimme, täynnä adrenaliinia tämän paluumatkan jälkeen. Kerroimme kaiken tapahtuneen. Jokaisen tarinan myötä äidin silmät laajenivat hämmästyksestä. "Kun kuulin tämän, olin vain onnellisempi siitä, että palasit vahingoittumattomana", hän sanoi. Niin minäkin olin. Halusin olla kotona mahdollisimman pian, jättää kaiken tämän taakseni.

Duco

Ovi avautui hitaasti. Clara ja Johanneksen äiti päästivät meidät sisään. Kaikki säikähtivät. Isäni! Isäni veti Claran ja Johanneksen äidin itseään kohti ja piti terävää veistä hänen kaulallaan. Hän veti hänet mukanaan, työnsi hänet tuolille ja sitoi hänen kätensä tuolin kaiteeseen. Sitten hän otti kankaanpalan ja sitoi sen hänen suunsa ympärille.

"Voi Duco kuitenkin...", hän sanoi minulle. Sitten hän sanoi: 'Se, ettet tajua, mitä kaikkea olen tehnyt puolestasi ja miten olen auttanut sinua.' 'Poikani, miten et voi nähdä rakkauttani sinua kohtaan.' 'Miten ihmeessä voit päättää liittyä näihin takapajuisiin ihmisiin.' En päässyt sanoistani irti, eikä kukaan sanonut mitään. 'Tiedät, mitä haluan Duco, ja varmistan, että saan sen.' 'Ei', vastasin.

'Mitä tarkoitat?' 'En', toistin nyt kovempaa.

'Et tapa ketään isä, etkä myöskään saa haluamaasi saalista.' 'Se, että luulet olevasi ylivoimainen, loppuu tänään.'

Isäni päästi Claran äidin irti ja käveli minua kohti. Hän piti veistä terävästi kaulaani pitkin. Sitten yhtäkkiä Clara sanoi hiljaa ja samalla läpitunkevasti: 'Duco, älä uhraa itseäsi.'

Johannes

Duco seisoj siinä seinää vasten, isä aivan hänen kasvojensa edessä. Tiesin, että minun oli tehtävä jotain, mutta mitä? Kun Clara oli sanonut jotain Ducolle, kuiskasin hänelle: "Ducon isä katsoo nyt vain Ducoa, Voit irrottaa äidin tuolista. Duco raahattiin nyt toiseen huoneeseen, hänen isänsä huusi nyt hänelle, sitten kuulumme kuivan litteän käden läpsäisyyn kasvoja vasten. Kuulumme Ducon huokaavan. Juoksin ulos etsimään isää.

Duco

En ollut koskaan nähnyt isääni niin vihasena. Hän oli juuri läpsäissyt minua ja huusi nyt kasvoilleni. En sanonut mitään. En siksi, että pelkäsin, vaan enemmänkin siksi, etten vain tiennyt enää. Hänen olisi pitänyt olla isäni, ei barbaari. Hänen olisi pitänyt huolehtia minusta ja rakastaa minua, antaa minulle oikea lapsuus. Aikaa, jolloin minulla oli hyvä olo ja jossa kaikki oli ihan normaalia. Hän pilasi elämän, jota halusin niin paljon.

Isäni ja minä katsoimme nyt toisiamme, hän oli lopettanut huutamisen. Tämä on minun mahdollisuuteni, ajattelin. Löin isääni lujaa kasvoihin. Sitten työnsin hänet maahan ja tartuin veitsen, joka hänellä oli kädessään. Katsoin häntä vielä kerran ja sanoin hänelle: "Anteeksi, isä." Sitten iskin veitsen suoraan hänen sydämeensä.

Clara

Olin jo vapauttanut äitini. Kaikki oli yhtäkkiä hiljaa. Katsoin huoneen nurkkaan, jossa Duco ja hänen isänsä olivat, mutta nyt Ducon isä makasi lattialla. Kuolleena. Duco istui lattialla, oikeasti itkien ensimmäistä kertaa tällä kertaa. Minä ja äiti kävelimme Ducon luo lohduttamaan häntä. Istuin Ducon viereen ja pidin häntä sylissäni. Äiti oli kanssamme jonkin aikaa. Sitten hän lähti hakemaan juotavaa Ducolle. 'Kaikki on hyvin, Duco' sanoin Ducolle hetken kuluttua. Äiti tuli takaisin ja ojensi lasin. Duco istuutui ja joi vettä. Hän katsoi isäänsä, joka makasi yhä lattialla. Nousin ylös ja katsoin äitiä, sitten Ducoa ja sanoin: "Äiti ja minä viemme ruumiin pois, isä ja Johannes tulevat varmaan pian."

Johannes

Olin löytänyt isän. Kaaduin hänen syliinsä. "Johannes, poikani! Hän otti minut syliinsä. "Oletteko sinä ja Clara kunnossa?" hän kysyi, kun olin hetken ollut hänen sylissään. "Selitän sinulle kaiken, meidän on palattava kotiin mahdollisimman pian. Kotimatalla selitin kaiken siitä tilanteesta, johon minä, Clara ja Duco olimme joutuneet. Saavuimme kotiin, ovi oli auki. Minä ja isä kävelimme sisään. Duco istui tuolilla. Esittelin isän Ducolle. Sitten kysyin Ducolta, missä Clara ja äiti olivat. "Ulkona", Duco sanoi. "Entä isäsi?" kysyin sitten. "Kuollut", Duco sanoi hiljaa. Istuin Ducon viereen, toivottavasti se auttaisi, ajattelin. Isä liittyi seuraamme. Yhtäkkiä kuulin ulvontaa. 'Wankeltje!' sanoin iloisesti. 'Wankeltje?' Duco kysyi yllättyneenä. 'Meidän pikku karitsamme', vastasin. Wankeltje juoksi sisään. Sen sijaan, että se olisi kävellyt minua kohti, se tuli suoraan Ducoa kohti. Se siirsi päänsä Ducon jalkoja vasten. "Onpa suloinen eläin", Duco sanoi iloisesti. Hän silitti sitä päältä ja selästä. Wankeltje jäi Ducon luo. Huomasin, että Wankeltje todella piristi Ducoa, joten en uskaltanut häiritä hetkeä. Kului kymmenen minuuttia, kun kuulin askelia. Se oli Clara ja äiti. He tulivat istumaan kanssamme. Keskustelimme keskenämme vaikeista päivistä, joita olimme käyneet läpi. Wankeltje istui edelleen Ducon kanssa, se auttoi häntä puhumaan tapahtumista helpommin. Meillä kaikilla oli ollut vaikeaa, ja tarvitsimme lepoa. Duco sanoi yhtäkkiä Claralle: "Meidän pitäisi oikeastaan vilkaista jalkahaavasi ja sitoa se kunnolla. Äiti ehdotti, että hän tekisi niin. Hän nousi ylös ja vei Claran toiseen huoneeseen katsomaan jalkahaavaa. Duco käänsi nyt huomionsa minuun ja isään ja sanoi sitten: "Minun täytyy kysyä teiltä vielä jotain..."

Duco

Nä yksityinen keskustelu ilman Claraa, kävelin huoneeseen, jossa Claran äiti oli nyt valmis sitomaan Claran jalan uudelleen. 'Onko sinulla hetki aikaa?' kysyin Claralta. Clara käveli kanssani ulos. 'Oletko kunnossa?' Clara kysyi minulta. 'Kyllä...' sanoin. 'Kävelläänkö ympäriinsä?' kysyin sitten. Clara suostui, ja jossain vaiheessa seisoi yhdessä Vischmarktilla. Kävelimme vielä lyhyen matkan kohti vettä. Pysähdyimme ja kysyin Claralta, voinko kysyä häneltä jotain. 'Totta kai, aina Duco', hän vastasi. Käännyin häntä kohti ja otin hänen molemmat kätensä käsiini. "Rakas Clara, olet kaunein nainen, jonka olen koskaan tavannut. 'Olet suloinen, avulias ja sinulla on supersuuri sydän.' 'Ei ole yllättävää, kun sanon, että rakastuin sinuun uskomattomasti tuona aikana.' Clara oli nyt kyynelissä. Katsoin syvälle Claran silmiin. 'Menetkö kanssani naimisiin?' 'Kyllä!' Sanoi Clara hieman liian kovaan ääneen. 'Mutta mitä perheeni ajattelee siitä?' Clara kysyi hieman pehmeämmin ja huolestuneemmin innostuksen jälkeen. 'Olen jo saanut luvan, joten sinun ei tarvitse huolehtia siitä', rauhoittelin Claraa. Kävelimme yhdessä käsi kädessä takaisin kotiin. Sisälle tullessamme istuimme kaikki alas jatkaaksemme puhumista kaikesta siitä, mitä viime päivinä oli tapahtunut, ja ilmoittaaksemme uutiset Clarasta ja minusta. **Kidnappaus**

Harderwijkissä

Clara

"Katso, missä kävelet, ääliö!" kuulin veljeni huutavan kaukaa. Syvästi huokaisten juoksin kohti kovaa ääntä. 'Mitä Johannes on nyt tehnyt? Kun juoksin laituria pitkin matalan sillan portin eteen, näin Johanneksen riitelevän karhun näköisen miehen kanssa.

'Juuri sinä törmäsit minuun, raukka!' lihaksikas mies sanoi 'itsevarmalle' veljelleni.

'Voi, ajattelin, että voisin auttaa sinua tuon painavan kalatynnyrin kanssa, se on varmaan aivan liian painava sinulle', Johannes sanoi pilkallisesti. Epäroimättä hän nosti puutynnyrin. Näin hänen päänsä muuttuvan täysin punaiseksi, ja hänen otsalleen muodostui hikipisaroita. Näin hänen silmissään, että hänen itsevarmuutensa haihtui. Hän pudotti tynnyrin, ei vain kivimailla, vaan merimiehen varpaille! Hän katsoi sitä raivokkaasti, aivan kuin hän voisi repiä sen kappaleiksi. Mielikuvituksessani näin jopa höyryn tulevan hänen korvistaan. 'Minun pieni varpaani!!!!' Iso mies hyppäsi ylös ja alas, puristaen jalkaansa. Vihasta hän jopa potkaisi samaa piippua.

Näin hänen ontuvan kohti veljeäni raivokas katse silmissään: "Tiedätkö mitä muuta voin nosta!" Hän nosti Johanneksen ylös ja heitti hänet Zuiderzeen veteen. Näin merimiehen kävelevän minua kohti heitettyään veljeni veteen. Murjottelevasti mies murahti minulle: "Mitä sinä tuijotat, neiti!". Seisoin jähmettyneenä paikallani, ja kun olin varma, että hän oli jo poissa, näin veljeni yrittävän pysyä veden pinnalla; minun oli pelastettava hänet! Niinpä ryntäsin hänen suuntaansa. Hän tarttui ojennettuun käteeni, ja autoin hänet ylös vedestä. Kun Johannes oli päässyt takaisin laiturille, hän ei katsonut minuun, vaan ryntäsi pois mutisten. Näin maassa lojuvan kolikon ja päätin nostaa sen. Kun katsoin kolikkoa tarkemmin, näin ratsastavan ritarin, jolla oli miekka kädessään. Vilkaisin merimiestä. Hän kaiveli taskujaan ja katseli ympärilleen huolestuneena kuin etsiessään jotain. Otimme katsekontaktin. Kävelin ohimennen pois piilottaessani kolikon takkini taskuun. Kiihdytin askeliani saadakseni Johanneksen kiinni.

Johannes

Kun saavuin siskoni Claran kanssa kotiin, päivällinen oli jo valmis ja kauhottu lautasillemme.

Haistoin hieman palaneiden perunoiden hajun jo ennen kuin astuin taloon. Äiti ei ollut paras kokki. Heti kun istuimme pöytään, äiti kysyi heti, miksi olin niin märkä.

"Pelastin hukkuneen lapsen vedestä", sanoin. Pieni valkoinen valhe, senhän pitäisi olla mahdollista? Mutta tietysti Claran oli taas pilattava 'sankarihetkeni'.

'Hänet heitettiin veteen', hän huusi sen läpi.

Isä ja äiti alkoivat nauraa, ja tunsin poskeni hehkuvan.

'Mennään syömään', sanoin ja murskasin kastiketta perunoiden läpi.

'Kävikö kenelläkään muulla mitään seikkailullista?' äiti kysyi. Se hiljeni. Isä söi muutaman palan perunoitaan ennen kuin sanoi jotain. 'Kuulin, että monet kauppiaat ovat nykyään Kuinren herrojen häiriköimänä. Eilen, kun olin Vischmarktissa, minulle kerrottiin jopa, että Corneliuksen arvokkaan silakkalastin olivat vieneet nuo räsymiehet! Jos se vaikuttaa kauppaan, meillä on ongelma. Harderwijk menettää paljon tärkeitä tuotteita. Ennen kuin huomaattekaan, heillä on koko Harderwijkin kauppa käsissään!

"Mene sitten taistelemaan heitä vastaan", äiti vastasi. "Minä menen edeltä!

Clara ja minä nauroimme. Se oli todella äidin kommentti. Äiti oli aina valmis seikkailuun, ja aina kun oli jotain tekemistä, äiti oli eturintamassa.

Isä, joka oli hiljaisempi, pudisti päätään. 'Et voi. Se on liian vaarallista.'

"Eiväthän ne merirosvot tule Harderwijkiin, vai tulevatko? Clara yritti kuulostaa kovalta, mutta kuulin, että hän oli kireä.

"Eivät tietenkään tule. Sinun ei tarvitse olla huolissasi. Olet turvassa täällä, Clara", isä rauhoitteli häntä.

"Ja jos jotain tapahtuu, tulen pelastamaan sinut!" äiti lisäsi.

...

Clara

Silmäni avautuivat hitaasti alakerrasta kuuluneen kovan huudon jälkeen. Ulkoa kuulin kirkonkellon soivan kolme kertaa. Kello oli kolme aamulla. Miksi ihmiset riitelivät vielä tähän aikaan? Vilkaisin sänkyni vieressä olevaan koppiin ja näin, että myös rotani Henk oli herännyt. Se näytti hämmentyneeltä pienistä helmisilmistään. Se näytti ihastuttavalta. Henk oli äitini entisen rotan lapsenlapsenlapsi. Se oli myös ollut mukana heidän suuressa seikkailussaan. Sitä rottaa oli myös kutsuttu Henkiksi. Äiti ei ollut koskaan ollut kovin luova nimien kanssa. Henkin jälkeläisten Pietin, Koosin, Pieterin ja Willemin jälkeen hän oli ristinyt tämän rotan jälleen Henkiksi. Joskus saatoin arvostaa sitä, että minua kutsuttiin Claraksi enkä Johannaksi, vaikka se johtui lähinnä siitä, että isä ei halunnut Johannesta ja Johannaa.

Henk vinkui, ja heti sen jälkeen kuulin toisen huudon alakerrasta. Nousin sängystä. Halusin tutkia asiaa tarkemmin. Mahdollisimman hiljaa yritin hiipiä alakertaan, mutta kuten aina, unohdin, että keskimäinen askelma narisee. Seisoin paikallani, pelosta jäykistyneenä. Kuulivatko isä ja äiti minut? Äänet pysähtyivät hetkeksi. Pidättelin sydäntäni, mutta heti kun huudot jatkuivat, vedin rauhallisesti henkeä. Rannikko oli selvä. Kävelin eteenpäin ja piilouduin oven taakse. Kuulin äitini kovaäänisen äänen.

"Kees, sinun on nyt todella tehtävä asialle jotain! Tappakaa nuo veijarit!

'Mutta se on vaarallista!' isä huusi takaisin. Hän puhui pehmeämmin kuin äiti, mutta silti tavallista kovempaa. Isä oli tavallisesti hyvin sulkeutunut, mitä oli tekeillä?

'Mitä sitten? Kumpi on tärkeämpää, kansasi turvallisuus vai itsesi pelastaminen?'

'Mutta minäkin olen tärkeä!'

'Ethän sinä ole se kiltti pormestarin poika entuudestaan? Tämä on pettymys, Kees.

'Hyvä on, hyvä on. Minä teen asialle jotain.' Hetken oli hiljaista. 'Pitääkö minun todella mennä taistelemaan niitä vastaan...'

Voi helvetti! Tunsin kutinan kurkussa. Yritin parhaani mukaan pysäyttää sen, mutta en pystynyt. Yskin. En kuullut äidin viimeisiä sanoja, ja sydämeni alkoi hakata entistä kovemmin. Olivatko he kuulleet minut? En voinut luottaa kohtaloon kahdesti ja juoksin takaisin yläkertaan niin nopeasti kuin pystyin. Tällä kertaa muistin väistää keskimmäistä askelmaa. Onneksi, sillä luulen, että isä ja äiti olivat kuulleet minut. Äidin askeleet kuului portaissa; kuulin askelten narisevan. Vedin peittoni pääni päälle juuri ennen kuin ovi aukesi.

"Nukutko sinä, Clara?

En osannut vastata äidin suloiseen ääneen ja yritin hengittää läpi niin rauhallisesti kuin pystyin.

'Nuku hyvin, kultaseni. Minä rakastan sinua. Ovi sulkeutui. Kuulin, kuinka hän käveli Johanneksen huoneeseen ja kysyi siellä saman kysymyksen.

Makasin tuona yönä pitkään pyöriskellen, ja minulla oli paljon ajateltavaa. Kenen kanssa isä joutuu riitelemään? Miksi he riitelevät? Ja vaarallisia? Mikä on vaarallista?

Puoli viiden kirkonkello oli viimeinen, jonka kuulin, ennen kuin Johannes herätti minut aamulla ja tuli äänekkäästi huoneeseeni. Veljet...

Johannes

Seuraavana aamuna kävelin Claran kanssa takapihalle, kuten teimme joka päivä. Siellä oli pieni karsina, jossa oli Wankeltje, meidän pikku karitsamme. Ruokin sitä, kun Clara halasi sitä. Annoin sille ruohoa ja vastapöimittuja yrttejä. Löysimme Wankeltjen köysiin sotkeutuneena kuusi kuukautta sitten. Se oli loukkaantunut eikä pystynyt enää kävelemään. Otimme sen kotiin, ja Clara ja minä olemme siitä lähtien pitäneet siitä hyvää huolta. Vanhempamme olivat aluksi vielä hieman vastahakoisia, mutta nyt he ovat täysin vakuuttuneita. Wankeltjesta on todella tullut osa perhettämme.

Katson Claraa, kun hän leikkii karitsan kanssa. Huomenna on olutjuhlat, eikö niin, sisko? Odotatko

sitä jo innolla?” kysyn häneltä. ”Varo vain, ettet juo liikaa olutta Johannes-juhliissa, olen kuullut, että siellä on tapahtunut paljon pahoja asioita aiempina vuosina!” hän vastasi. Kerroin hänelle, ettei tarvitse olla huolissaan, että olen aikuinen kaveri, joka osaa hillitä itsensä hyvin. Hän purskahti nauruun.

Clara

Kun Johannes ja minä olimme matkalla kouluun, hän ei lopettanut puhumista olutjuhlista: Maria Lichtmis. Joka vuosi tammikuun 2. päivänä Harderwijkissä koulumme vanhemmat lapset syövät yhdessä päivällistä ja juovat tynnyrissä olutta. Johannes jatkoi: ”En malta odottaa kaikkea sitä herkkua ruokaa ja juomaa.

Kun saavuimme koululle, koko luokkamme odotti meitä jo. Aioimme kävellä yhdessä Brouwerssteegille. 'No niin, melkein lähdimme ilman teitä', opettajamme sanoi. Nopeasti Johannes ja minä liityimme joukkoon. Mitä lähemmäksi Brouwerssteegia pääsimme, sitä paremmaksi tunnelma muuttui. Kaikki odottivat sitä innolla. Pöytäritit olivat täynnä pannukakkuja, keittoa ja lihaa. Musiikki soi hiljaa ja valot paloivat kirkkaasti. En ollut uskoa silmiäni. Johannes juoksi heti oluttynnyreitä kohti. Juoksin hänen perässään päätäni pudistellen. Hän oli heti jonon kärjessä. Riemuiten hän kääntyi luokseni pitäen kädessään täyttä olutmukia. ”Ei kiitos, herra, en juo olutta”, sanoin, kun mies tarjosi minulle lasin. Olin saanut tarpeekseni kaikesta ruoasta.

Päivän edetessä en enää tunnistanut Johannesta. Hän oli kättyisä ja aggressiivinen. 'Clara, ole kiitki ja yritä! Älä ole niin tylsä!!!' hän sanoi minulle pitäen lasiaan kasvojeni edessä. 'Olet jo juonut aivan liikaa, Johannes. Enkä minä halua, onko sitä niin vaikea ymmärtää? Sinä ajattelet vain itseäsi', vastasin. Hän ei pitänyt siitä kovinkaan paljon. Hän katsoi minua hämärästi vielä muutaman sekunnin ja horjahti sitten lyödyn näköisenä pois.

Olin hieman hämmentynyt, mutta päätin tehdä parhaani. Mutta kun olin syömässä pannukakkuja, kuulin yhtäkkiä huutoa. Tunnistin Johnin äänen. Nousin ylös ja katselin ympärilleni. Sitten näin Johanneksen riitelevän isäntämme kanssa! Johannes huusi kaikenlaista, mistä en ymmärtänyt mitään. Se, mitä seuraavaksi tapahtui, järkytti minua. Johannes löi isäntää! Miten hän saattoi tehdä näin? Juoksin hänen luokseen ja tartuin hänen käteensä. ”Mitä sinä teet? Mikset voi koskaan käyttäytyä normaalisti?” sanoin hänelle vihasena. Johannes purskahti itkuun. 'En tarkoittanut sitä, en todellakaan', hän sanoi kyynelten välissä. Isännälle pyysin pitkään anteeksi: ”Olen hyvin pahoillani, veljeni joi liikaa olutta. Olen varma, ettei hän tarkoittanut sitä niin. Sitten vein Johanneksen kotiin, mutta se ei ollut niin helppoa. Hän horjahti ja melkein kaatui pari kertaa.

Johannes

Isäntä heitti kirjeen läimäyksellä pöydälle edessäni. 'Ole vain iloinen, etten vienyt onnetonta lintua Kynttilänjuhlaan, muuten olisin heittänyt sen jo aikoja sitten epämuodostuneeseen mukiisi! Ja kuopus vain parantaisi naamaasi!' Katsoin syyllisenä jalkoihini, peläten nähdä opettajan todellisen tuijotuksen. Miksi ihmeessä olin tehnyt niin? Jos ihmiset saisivat ylipäättään selville, että olin läpsäissyt omaa opettajaani, se olisi katastrofi vanhempieni maineelle. Vielä parempi, että suurin pelkoni oli vanhempieni reaktio. Mitä he ajattelisivat tästä? Häätäisivätkö he minut talosta? Liian monta kysymystä vaelteli päässäni, maailma ympärilläni vaikenä jopa intensiivisestä ajattelusta.

'OLETKO SINÄ TARKKAAVAINEN, KAKARA! Yritän selittää sinulle jotain tässä, mutta sinä haaveilet! Meillä ei ole nyt aikaa miettiä tosirakkauttasi, varsinkaan kun katson sinua täällä mustin silmin! Huutava opettajani herätti minut ajatuksistani nykäisemällä. 'Anteeksi, mestari! Kai me voimme pitää teekutsut myöhemmin ja puhua todellisesta unelmieni naisesta?’ naurahdin. Mutta

valitettavasti mestari ei osannut nauraa sille, vaan alkoi katsoa minua vielä vihaisemmin kuin aiemmin. Hänen päänsä muuttui kirkkaanpunaiseksi. 'Parempi varoa, nuori mies, tai saat minulta kasan rangaistustöitä lähiaikoina! Ilmoitan vanhemillesi siitä, millaista ilkeävaltaa uskallat täällä tehdä, ja siitä varmasti keskustellaan. Älä uskalla jättää tätä rangaistustyötä tekemättä, tai muuten joudut vielä tekemisiin jonkun kanssa, jota et haluaisi koskaan tuntea. Ja nyt ulos täältä! Nappasin nopeasti kirjeen, joka makasi isännän puisella pöydällä. Kävelin nopeasti ulos koulusta.

Heti kun astuin askeleen Heerwegille, tunsin kylmän tuulen puhaltavan lämpimiin poskiini; aivan kuin talvi olisi varoittanut syyllistä hahmoani siitä, että kevät ei kestäisi kauan, jos jatkaisin käyttäytymistäni tällä tavalla. Vilunväristykset kulkivat koko kehossani; halusin päästä pois kylmältä. Askeleeni nopeutui entisestään. Sinne menin, kohti kotia, jossa takan lämpö tuntui perheen syleilyltä. Mutta oliko se lämpö siellä?

'Ole enemmän siskosi kaltainen' huudettiin minulle. Mutta eihän nimeni ollutkaan Clara? Olin Johannes, enkö ollutkin? Tiesin itsekin, etten ollut aina kaikkein fiksuin tekojeni kanssa, sitä minun piti työstää, mutta joskus ajatukseni muuttuivat mustiksi ja sumeiksi. En ajatellut, joten seurasin vain näiden ajatusten polkua, joka toi minut tänne; polkua, joka oli täynnä katumusta ja tuskaa. Tekojeni motiivit olivat melko epäselviä, ei vain muille, vaan myös itselleni. Katumus, sitä tunsin usein, mutta en voinut ilmaista sitä vanhemmilleni. Siitä puhuminen ei kuulunut heidän tapoihinsa, koska aina oli kyse Clara tästä, Clara tuosta, ei koskaan Johnista. Niinpä suunnitelmani oli osoittaa, että olin sen arvoinen ja että pystyin yhä tekemään hyvää muille. Sen ajan oli vain tultava.

...

Kylmästä vapisten laskin rangaistustyön edessäni lämpimän talon lattialle. Miten äiti ja isä suhtautuisivat, kun he näkisivät kirjeen? Mitä lähemmäs olohuoneeseen pääsin, sitä vaikeammaksi kävi kertoa, mitä oli tapahtunut. Yhtäkkiä nopeasti jyskyttävän sydämeni pysäytti äitini huuto viereisestä huoneesta. 'JOHANNES, KUULIN, ETTÄ OLET TÄÄLLÄ, NYT POTTAPYTTY TULE TÄNNE, KOSKA SINULLA ON SELITETTÄVÄÄ, NUORI MIES!' Voi ei, tiesivätkö he jo siitä? Miten isäntä saattoi kertoa tämän niin nopeasti? Ei, se oli täysin poissuljettua. Vai oliko kyse naapurustosta, olivatko he huomanneet tekoni ja välittäneet sen heti eteenpäin? Kävelin vastahakoisesti olohuoneeseen, peläten, mitä seurauksia näistä teoista tulisi. Kun katsoin ylös, näin edessäni paitsi turhautuneen äidin, myös Claran. Clara. Oliko hän välittänyt kaiken? Minullakin olisi pitänyt olla oikeus näyttää näkökulmani, mutta ei, Clara on aina oikeassa, eikö niin? "Kuulin Claralta kaiken, mitä olet tehnyt väärin, nuori mies. Tämä ei voi jatkua näin, olen saanut tarpeekseni kaikesta pahanteosta. Enhän minä kasvattanut sinua tällaiseksi? Mitä tein väärin, että kasvatin niin suloisesta pojasta moukarin? Mitä isä ajattelisi tästä? Mitä kaupunki ajattelee? John, ajattele nyt! Ole niin kuin sinä..." Viha nousi sisälläni, lähinnä siksi, että minulla oli aavistus siitä, että hän huuttaisi minulle taas samaa. 'ÄITI, MINÄ EN OLE CLARA, ETKÖ VIELÄKÄÄN TIEDÄ SITÄ? Tiedän, etten aina ajattele kuten hän, enkä ole yhtä täydellinen kuin tyttäresi, äiti. Mutta voisitko kerrankin kuunnella minua? En ole edes pystynyt selittämään, miten koko tilanne syntyi ja mitä mielessäni liikkui sillä hetkellä. Nämä ovat asioita, joita Clara ei voi selittää. Onko niin vaikeaa kuunnella kerrankin niin sanottua tyhmää poikaasi? Tiedätkö, millään ei ole väliä, koska et kuitenkaan kuule, mitä sanon. Vanhempana, olkaa sankari lapsellenne, sankari, joka olitte, kun toitte rauhan Harderwijkin kirjeen avulla, vai onko se liikaa pyydetty? Kyyneleet alkoivat valua silmiini. "Äiti, haluan vain, että kuuntelet ja tiedät, että nimeni on John. Minäkin olen vain ihminen. Suolaiset pisarat vierivät varovasti pitkin lämpimiä poskiani. En enää kestänyt sitä. Ajattelematta juoksin yläkertaan sängylleni. Siellä piilouduin lakanoiden alle. Edes sänkyni ei olisi vienyt pois kylmyyttä, jota tunsin sillä hetkellä, lumi kerääntyi päähäni, kunnes en enää nähnyt valoja.

Clara

Kalan haju täytti sieraimeni. Nami! Onneksi äiti oli jo saanut pöydän katettua, joten minun ei tarvinnut auttaa. Menin suoraan pöytään. Johannes istui jo siinä. Hän oli siis vihdoinkin lähtenyt huoneestaan. Hänen silmänsä olivat punaiset. Isä ja äiti olivat yhä kiukkuisia. Keskityin kalaan - että en nielaisi enää yhtään jyvää, kuten viimeksi - samalla kun he kiistelivät silmät päästään sanattomilla sanoilla. Se sai minut tuntemaan oloni epämiellyttäväksi, ja katsoin Johannesta tukeakseni, mutta hän ei tajunnut mitään. Hän katsoi yhä lautaselleen sanomatta sanaakaan. Vaikka hän olisi tajunnut, miten epämiellyttävältä minusta tuntui, hän ei ehkä olisi auttanut minua. En olisi silloin edes ollut vihainen. Minun ei olisi pitänyt vasikoida hänestä. Toivottavasti hän antaa minulle pian anteeksi... Kun istuin miettimässä omaa riitämme, isän ja äidin hiljainen riita muuttui kuultavaksi.

"Kees, se laiva... Sinun on todella tehtävä jotain. Äiti kuulosti vihaiselta.

'Emme edes tiedä, onko se todella haitallinen!'

'Siksi sinun on tutkittava se!'

Mikä alus? Ja mikä voisi olla haitallista?

Äiti hiljensi yhtäkkiä. Sitten hän katsoi isää ilkeästi. Jos hän olisi ollut kissa, hän olisi levittänyt kyntensä ja raapinut isää. "Jos et huomenna aloita tutkimuksia, menen itse tuohon laivaan." "Jos et huomenna aloita tutkimuksia, menen itse tuohon laivaan.

Isä myönsi. 'Hyvä on. Aloitan sen huomenna.

Äiti näytti helpottuneelta, mikä ilahdutti minua, mutta olin silti hermostunut. Mitä helvettiä oli tekeillä? Pitäisikö minun olla huolissani?

Söimme eteenpäin. Kun kaikki ruoka oli syöty, Johannes ja minä tyhjensimme pöydän, kun isä ja äiti kävelivät ulos ginilasiensa kanssa.

Johannes

Bonk, bonk, bonk 'Huaagh.' Heräsin pamahdukseen. *Bonk, bonk, bonk* Juoksin alakertaan pyjama päällä.

Bonk, bonk, bonk

'Kyllä, kyllä...' Avasin oven ja näin vain aasin, jolla oli kirje selässään. Kirjeessä luki: *Schippersin perheelle*. Ajattelin hiljaa mielessäni: "Miksi niin salaperäistä. Vanhempani eivät olleet kotona.

'Ehkä minun pitäisi näyttää se Claralle.' Kävelin yläkertaan ja käytävää pitkin kohti Claran huonetta. Avasin oven ja näin tyhjän sängyn. 'Ehkä hän on ulkona.' Kävelin takaisin alakertaan hakemaan ruokaa, mutta näin Claran viitan vaatekappaleissa. "Hän ei koskaan lähde ulos ilman viittaa, koska muuten hän vilustuu. Kävelin ympäriinsä. 'Mitä kirjeessä sanotaan?' 'Missä Clara on?' 'Miksi taloni edessä on aasi, joka virtsaa?'

Olin tehnyt päätökseni... Avaan kirjeen!

Kirjeessä luki:

"Hyvä Schippersin perhe,

Olemme kidnappanneet tyttärenne.

Jos haluatte tyttärenne takaisin, teidän on annettava meille maustekartta koggen piilopaikasta.

Tervehdys,

Kuinren herrat

Ensimmäinen reaktioni oli hämmennys. Clara kidnappattu? Sisareni? Clara oli niin kova, ettei hän antaisi kidnappata itseään. Ehkä hänet oli hakattu? Hengittäminen kävi yhtäkkiä hyvin vaikeaksi.

Aikaa ei ollut hukattavana. Minun oli lähdettävä nyt!

Clara

Kaukaa kuulin lintujen laulua. Avasin hitaasti silmäni. Kirkkaat valonsäteet saivat pääni hakkaamaan. Puulattia, jolla makasin, keinutti minua kevyesti edestakaisin. Yritin nousta istumaan, mutta pysähdyin puoliväliin, koska pahoinvoinnin aalto valtasi minut. Muutaman sekunnin kuluttua istuin pystyyn ja yritin tarkastella ympäristöäni. Katsoin vasemmalle puolelleni ja näin pari pitkää jalkaa. 'Ota iisisti, meillä on koko ajan aikaa' kuului sarkastisesti yläpuoleltani. Nousin ylös niin nopeasti kuin kehoni salli. Edessäni seisoj pitkä poika, jolla oli ruskeat kiharat. Kun katsoin häntä, huomasin ensimmäisenä hänen kieron nenänsä. Sen oli täytynyt olla murtunut, mutta se ei ollut parantunut kovin hyvin. Kaikki kesti pojalla vain vähän liian kauan, ja ennen kuin tajusinkaan, olin taas polvillani ja poskessani tuntui polttava tunne. Hän läimäytti minua. Sisimmässäni aloin suuttua, KUINKA hän kehtaa! Nopeasti nousin taas ylös, valmiina läpsimään takaisin. Mutta juuri ennen kuin käteni kosketti hänen poskeaan, näin hänen odottavan katseensa vieressämme seisovaan valtavaan mieheen. Mies nyökkäsi hyväksyvästi pojalle ennen kuin käveli ohitsemme ja johti pojan pois laivasta laiturin yli. Kulmakarvailin hieman, outo, kävi mielessäni läpi.

Noin 10 minuutin kävelyn jälkeen veneestä saavuimme suuren kartanon luo. Ryhmä miehiä, joiden perässä olin kävellyt, astui rakennukseen yksi kerrallaan. Hämmästyneenä katselin ympärilläni. Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä tehdä. Takanani oleva poika, se, jolla oli kiero nenä, tökkäsi minua selkään huokaisten. 'Kiirehtiminen ei taida olla sinun vahvuutesi?' Kävelin nopeasti taloon miesten taakse, mikä ääliö, ajattelin silmiäni pyöritellen. Juuri ennen kuin ylitin kynnyksen, katseeni osui ovelle olevaan logoon. Pysähdyin äkisti kävelemään ja katsoin logoa suurilla silmillä. Olin nähnyt sen ennenkin... Kun isäntä oli puhunut koulussa Kuinren herroista, hän oli näyttänyt täsmälleen saman logon. Tunsin, kuinka poika työnsi minut sisään taloon, kun hän mulkoili sisäänpäin. Kompastuin kynnyksen yli ja yritin selvittää ajatuksiani. Lords of Kuinre... Olen hyvässä jamassa.....

Johannes

Tiesin, ettei minulla ollut aikaa hukattavaksi, mutta minne minun pitäisi mennä? Päätin mennä Zuiderzeen laiturille. Ehkä löytäisin sieltä veneen, jolla voisin lähteä etsimään Claraa. Mutta... En voinut ajaa venettä yksin, tarvitsin miehistön. Sitten etsisin palkkasotureita. Kuljin pienen, kapean kujan läpi kohti rähjäistä baaria, johon en koskaan saanut mennä.

Kävelin sisään täynnä ylpeyttä ja huusin: "Kuka haluaa lähteä unohtumattomalle matkalle kanssani, suuren Johanneksen kanssa!"

Joku vastasi: "Millä hinnalla?"

Menin paniikkiin, miksi minun pitäisi maksaa uskollisesta miehistöstä?

Sanoin: '2 guldenia per henkilö!'.

Kaikki nauroivat minulle. 'Minun pitäisi korottaa tarjoustani, sillä se on vain puolet siitä, mitä työläinen normaalisti tienaa päivässä.'

Korotan tarjoukseni 100 guldeniin henkilöä kohti!

Kaikki tulivat luokseni ja alkoivat nostaa minua ylös, aivan kuin olisin ollut heidän kärsimystensä pelastaja! Olin onnellinen, kunnes tajusin, että miten voin koskaan saada 100 guldenia per miehistön jäsen?

Yksi palkkasotureista murisi yhä. Hän ei halunnut olla niin kauan poissa kotoa, mutta ajattelin asiaa, ja oli vain yksi asia sanottavana: "Aluksella on olutta!"

Jätin miehistöni odottamaan laivalle ja juoksin kotiin hakemaan rahaa vanhempieni kassakaapista,

mutta missä avain on? Mietin kuumeisesti ja sitten muistin. Äiti säilytti avainta aina isän pienessä työpöydässä. Etsin avaimen ja avasin kassakaapin. Nappasin nopeasti ... kultakolikoita miehistöä varten ja ... kolikoita lupaamiani oluttonneja varten.

Otettuani rahat juoksin laivaan, jonka olin lainannut ilman lupaa - minulla oli tietysti hyvä syy - ja tervehdin miehistöä. Mutta kun annoin heille rahat, he juoksivat karkuun! Miksi? Menin vielä enemmän paniikkiin ja ajattelin. Pitäisikö minun nyt etsiä uutta miehistöä vai lähteä omilleni?

Pätkäiltyäni hetken, huomasin miehittämättömän pienen aluksen. Olin jo käyttänyt tarpeeksi rahaa, joten päätelin, että lainasin aluksen väliaikaisesti ja häikäilemättömästi. Kapteeni ei varmaan pahastuisi.

Clara

Oli jo melkein ilta. Sekunnit kuluivat hirvittävän hitaasti. Kuinka kauan minun täytyisi viipyä täällä? Yhtäkkiä poika käveli minua kohti, se poika, jolla oli kiero nenä ja joka oli vienyt minut aiemmin. Hänellä oli kädessään lautanen, jossa oli likaista mönjää. Hän laittoi lautasen eteeni. Poika nojasi seinään ja katsoi minua. Katsoin ruokaa, se näytti siltä, että siinä oli mätää kalaa. Ruoka löyhkäsi kamalasti, minun oli hillittävä itseni oksentamasta. Odottiko tämä typerä poika, että söisin tätä ällöttävää ruokaa? "Mitä haluat?" kysyin. Poika ei sanonut mitään ja katsoi minua edelleen samalla typerällä katseella. 'Odotatko minun syövän tätä mönjää?' Hän hymyili ja siirtyi lähemmäs, sydämeni alkoi lyödä nopeammin. 'Onneton tyttö, muuta et saa. Otanko sen uudestaan?' Katsoin häntä, läheltä katsottuna näin, että hänen kasvoillaan oli muutama arpi. Hän näytti olevan suunnilleen minun ikäiseni. Pojalla oli syvänruskeat silmät. Minun oli keksittävä jotain, jolla saisin hänet harhautettua ja pois luotani. Sain idean ja minua inhotti, jos ajattelin sitä ollenkaan. Vedin syvään henkeä ja sanoin: "Olet aika söpö pojaksi, jolla on kiero nenä". Hän katsoi minua ensin hämmentyneenä ja alkoi katsoa epämukavasti pois päin. Kun hän katsoi muualle, minulla oli mahdollisuus yrittää paeta. Työnsin pojan sivuun ja juoksin ovelle toivoen pääseväni pakoan. Yritin avata ovea, mutta se ei auennut. Voi ei, tämä ei ole hyvä! Työnsin, potkin ja vedin ovea. Ei mitään, ovi oli lukossa. Poika, jonka olin tönäissyt, nousi ylös ja tarttui minua käsivarresta. Hän työnsi minut kivikovaa taaksepäin, jolloin kaaduin kovaa maahan. 'AUTS, TUO SATTUU, TYHMÄ POIKA!' Hän nauroi ja katsoi minua pitkään 'Et varmaankaan syö, mutta älä usko, että tuon ensi kerralla jotain syötävää. Kärsivällisyyteni ei kestä loputtomiin, jos et kuuntele, joudut vain kärsimään. Poika nosti lautasen ja heitti likaisen mönjän lattialle. Hän käveli pois virnistäen. Olin taas yksin, huoneen syvässä pimeydessä. Aloin nyyhkyttää ja kyyneleet vierivät pitkin poskiani. Minut on kidnapattu eikä minulla ole ruokaa. Mitä minun pitäisi tehdä päästäkseni pois tästä jengistä?

Duco

'Ei se ole niin, ei se ole niin, ei se ole niin, ei se ole niin.' Pakotin itseni toistamaan tätä päässäni. 'Ei se ole niin, ei se ole niin', ajattelin päässäni avatessani ruokasalin oven. 'Ei se ole niin, ei se ole niin', kummitteli mielessäni. Sillä välin näin, että isäni nousi ylös ja käveli minua kohti. Isäni. Koko operaation suunnittelija. Kuinren herrojen pomo. Kukaan ei ollut häntä fiksumpi, vahvempi tai parempi. Ainakin... hän ajatteli niin itse. "Ei se ole niin", sanon sen ääneen ennen kuin tajuan sen. Näin otsan rypistyvän isäni otsalle. 'Mikä ei ole niin? Kaikki meni toivottavasti hyvin vai etkö osaa edes tuoda ruokaa lapselle?' Pöydässä istuvat miehet alkoivat nauraa. Näin hän siis aina teki, alenteli minua tyhmäksi pojaksi ja pilkkasi minua. Syvällä sisimmässäni tiesin, että hän paheksui minua, en ollut se poika, jonka hän halusi. En ollut tarpeeksi vahva, tarpeeksi rohkea, tarpeeksi hyvä, joten... "Kyllä, olin hyvä. Huokaisin hiljaa. Isäni otti kaksi isoa askelta ja seisoi sitten aivan edessäni. 'Käyttäydyt oudosti, onko jokin hätänä?' hän kysyi epäilevällä äänellä. 'Ei mitään', sanoin ärtyneenä, 'olen vain väsynyt kai'. 'Tyhmä lapsi' isäni huusi tyhjältä läpi ruokasalin. 'Mikä heikko sinä olet, sinun ei pitäisi koskaan antaa periksi ansoillesi'. Hänen päänsä muuttui punaiseksi.

'Painu vittuun huoneeseesi, minun ei tarvitse nähdä naamaasi enää tänä iltana!'

...

Ja niin päiväni päättyi yhdeksän kertaa kymmenestä. Ilman ruokaa, lukittuna huoneeseeni. Ei kirjaimellisesti, ovi on auki, mutta kun viimeksi yritin livahtaa ulos... Kylmät väreet kulkivat pitkin selkärankaani. Huoneeni ei ollut kovin suuri. Siihen mahtui hädin tuskin kapea sänky, kaappi ja pieni kirjoituspöytä. Heti kun suljin huoneeni oven takanani, näin, että sänkyäni ei ollut pedattu. Huokaisin, olin iloinen, ettei isäni nähnyt sitä, hänellä olisi ollut toinen syy huutaa minulle. Lysähdin sängyn päälle ja tuijotin kattoa. Mutta koko ajan päässäni jyrisi vain yksi ajatus, josta yritin vakuuttaa itselleni: "Ei se ole niin... En pidä hänestä...".

Johannes

Olin seilannut merellä jo tunteja. Oli melkein mahdotonta ohjata venettä Zuiderzeellä yksin. Kannella vyöryvät aallot olivat kastelleet minut läpimäiseksi. Puun narina kuulosti siltä, että laiva saattoi murtua millä hetkellä hyvänsä. Pian uppoaisin! Mutta... tein sen sisareni Claran vuoksi. Minun oli pelastettava hänet, tapahtui mitä tahansa. Niinpä jatkoin ponnisteluja saadakseni pienen laivan turvallisesti maihin.

Clara

Avasin silmäni ja katselin ympärilleni. Olin nukkunut kamalasti, oli jäätävän kylmä. Katsoin ympärilleni ja säikähdin. En ollut lainkaan omassa huoneessani! Olin lukittuna kylmään huoneeseen. Yritin avata ovea. Se ei onnistunut, ovi oli lukossa. Yhtäkkiä muistin kaiken, mitä oli tapahtunut. Minut oli viety Kuinren herrojen kartanoon. Siellä olin nyt... loukussa ja nälkäisenä. Olin loukannut kapteenin poikaa, itkenyt koko yön ja saanut tuskin silmänräpäystäkkään nukuttua. Merirosvot heräisivät yksi kerrallaan auringon noustessa. Ehkä voisin suostutella yhden merirosvoista tuomaan minulle ruokaa? Otin tuon ajatuksen heti pois päästäni. Kaikki merirosvot ovat sydämettömiä eivätkä ikinä antaisi minulle ruokaa. He nauraisivat minulle kylmästi ja saisivat minut kärsimään vielä enemmän, jos anelisin heiltä ruokaa.

...

Kello oli jo melkein keskipäivä, ja nälkä oli niin suuri, että saatoin pyörtyä milloin tahansa. Olin ollut lukkojen takana koko päivän, milloin he toisivat minulle ruokaa? Jotkut merirosvot tulivat kyselemään yhä uudelleen ja uudelleen samaa asiaa: "Mitä tiedät salaisesta kartasta?". Joka kerta he saivat minulta saman vastauksen: "En tiedä, mistä puhutte. En tiedä mitään salaisesta kartasta. Lopulta he olivat lopettaneet kysymysten esittämisen, eikä kukaan enää tullut tapaamaan minua. Kukaan ei ollut tuonut minulle ruokaa sinä päivänä. Pikku rotta Henk kävi muutaman tunnin välein varastamassa ruokaa merirosvoilta. Henk ei pienellä kehollaan pystynyt ottamaan paljon, mutta ainakin se riitti tyydyttämään nälkäämme hieman. Toivottavasti joku tulisi tuomaan minulle ruokaa ennemmin tai myöhemmin, Henk ja minä emme kestäisi pitkään näin.

Duco

Makasin sängylläni ja tuijotin kattoa. Tänään oli ollut kamalaa. Minulla ei ollut koskaan elämässäni ollut näin huonoa päivää. Olin sotkenut kaikki askareet pudottamalla tavaroita, törmäämällä seiniin ja sotkemalla askareita muulla tavoin. Ajattelin koko ajan sitä tyttöä. Miten saatoin olla niin tyhmä, että pidin työstä, jonka olin tuntenut vain yhden päivän? En myöskään usko, että hän pitää minusta kovinkaan paljon sen takia, mitä tapahtui yhtenä päivänä. Hänelle oli luultavasti annettu ruokaa ja jääkylmä nukkumapaikka. Vedin syvään henkeä ja melkein automaattisesti jalkani veivät minut sinne, missä tyttö oli. Olin tuonut tytölle huovan ja ruokaa. Olin tavoittanut hänet, hän tuijotti ikkunasta ulos tähtitaivasta. Hän näytti niin rakastavalta tuijottaessaan tähtiä. Tunsin heti syyllisyyttä, koska isäni suunnitelmat tytön suhteen olivat julmat. Kävelin varovasti häntä kohti, sillä

en halunnut pelästyttää häntä. Tyttö kääntyi ja katsoi minua eloton ilme kasvoillaan. Sydämeni alkoi lyödä nopeammin ja änkytin kuin hullu. 'Minä öö... Minä... Toin sinulle vaihtovaatteita ja ruokaa.' Tyttö katsoi minua hetken hämmentyneenä, mutta hymyili sitten. Hän alkoi heti syödä, kun ojensin lautasen hänelle, ja näytti melkein unohtavan, että olin paikalla. Istuin hänen viereensä. Hänen vieressään istuminen sai minut tuntemaan oloni turvalliseksi ja lämpimäksi. "Mikä sinun nimesi on?" kysyin. Hän epäröi, kertoiko hän nimensä. Lopulta hän vastasi: "Nimeni on Clara, ja kiitos, että tulit tuomaan minulle ruokaa ja huovan. Entä mikä on sinun nimesi, merirosvopoika?" "Minä olen Duco." Lopulta hän käänsi katseensa pois taivaalta ja katsoi minua kiittävänä. Katsoin ikkunasta ulos taivaalle. Jäykistyin nähdessäni, että oli jo pimennyt. Isäni oli käskennyt minun olla hänen luonaan ennen pimeää. Hän halusi puhua kanssani siitä, miten asiat olivat tytön kanssa. Nousin äkkiä ylös ja kävelin pois. Clara oli taas aivan yksin, ja tunsin hänen katseensa minuun, kun kävelin pois. Oli tuskallista jättää hänet yksin. Miksi minulla oli aina niin lämmin olo, kun olin hänen kanssaan? En voinut pitää hänestä... En vain voinut.

...

"Mistä sinä taas tulit? Isäni odotti huoneensa ovella. Isäni ajatteli, että olin ollut poissa aivan liian kauan, ja ennen kuin huomasinkaan, sain iskun kasvoihin.

Clara

Kuulin koputusta ovella. Duco käveli sisään. Olin nukkunut hyvin huonosti olkipussin päällä. Hänellä oli kulhollinen gorte-puuroa ja puukuppi. Duco näytti surkealta. Hänellä oli musta silmä ja iso naarmu kädessä ja hän ontui hieman. Kysyin, mitä oli tapahtunut. "Isä löi minua, koska olin liian kauan kanssasi. 'Miksi se on edes ongelma?' kysyin. 'Isäni mielestä en tee tarpeeksi kovasti töitä, minunhan pitää siivota kaikki, mutta niin isossa kartanossa, jossa kaikki on pölyistä ja täynnä hämähäkinverkkoja, miten minun pitäisi ikinä tehdä se? Minua kohdellaan täällä huonosti kaikesta, mitä teen. Minulle on annettu tehtäväksi pitää täällä kaikki siistinä, mutta kukaan ei välitä siitä, joten minulla on suunnitelma: mitä jos varastaisin kerran avaimen? Sitten juoksemme ulos kartanosta ja ylös suomaalle ja sitten katsotaan", Duco sanoi, 'Mutta minun on nyt todella mentävä, tai saan taas turpiini.' Hän sanoi, että hän ei ole vielä valmis.

Johannes

Nousin veneestä ja lähdin kävelemään kohti kartanoa. En voinut kiinnittää venettä kartanolle, koska muuten minut olisi nähty heti. Noin kahden tunnin kävelyn jälkeen, aurinko oli juuri laskenut, se ei ollut kaukana, mutta koska suo oli hyvin soinen, matka kesti hyvin kauan. Olin hyvin väsynyt ja märkä, mutta näin likaisen muuratun kartanon. Kartanossa oli keskellä iso portaikko ja sivuilla kaksi suurta neliönmuotoista tornia, näin vartijoita ympäri taloa. Yritin väistää, mutta pieni, laiha poika näki minut. Yritin palata takaisin niin nopeasti kuin pystyin, mutta suo ei tehnyt sitä helpoksi. Poika, joka näki minut, ei kertonut kavereilleen - haha dorka. Juoksin karkuun, mutta hän oli nopeampi, en voinut tehdä muuta kuin taistella, mutta hän oli isompi ja vahvempi. Yritin vetää kepin puusta, mutta olin liian myöhässä, hän antoi minulle täyden iskun korvan taakse. Yritin lyödä takaisin, mutta hän väisti. Hän feintasi ja antoi minulle täysin odottamattoman kulman. Olin raivoissani ja annoin hänelle täyden iskun vatsaan, mikä raivostutti hänet. Väistin hänen iskunsa ja hyppäsin ylös ja löin häntä täysillä nenään. Veri roiskui hänen nenästään. Juoksin lähimpään puuhun ja kiipesin siihen. Poika yritti kiivetä perässäni, mutta olin nopeampi. Kiipesin huipulle ja istuin oksalle, mutta poika veti oksan puusta ja yritti tyrmätä minut. Tartuin oksaan ja heitin sen suoraan hänen päähänsä, sitten poljin hänen kättään. Hän kaatui isolla jysähdyksellä ainakin 3 metriä alaspäin. Hän nousi ylös ja juoksi puoliksi hyppien suoraan takaisin isoon taloon. Jäin peloissani puuhun, ja näin yhä vähemmän, kun pimeys oli jo tullut. Toivottavasti voisin nukkua täällä muutaman tunnin, sillä huomenna valoisan tultua menisin pelastamaan Claran.

Duco

Toin Claralle ruokaa kahdesti päivässä. Joka kerta sain perhosiä vatsaani, kun näin Claran istuvan siinä. En pystynyt vetämään enää yhtä päivää isäni kanssa. Joka kerta, kun olin kulkenut Claran paikan ohi, hän oli rankaissut minua ankarasti. Minulla ei ollut koskaan ollut mukavaa isäni kanssa, oli aika paeta hänen pahoja suunnitelmiaan. Minun oli keksittävä suunnitelma pakenemiseksi ja nopeasti. Voisin ottaa Claran mukaani. Voisin karata hänen kanssaan. Hänestä olisi apua pakenemisessa. Nousin ylös, ja Clara katsoi ylös ruokalautaselta, jonka olin tuonut hänelle. "Clara, me pakenemme tästä kauheasta paikasta yhdessä. En kestä täällä enää päivääkään, ja sinä tulet mukaani. Olen miettinyt sitä viime aikoina, ja nyt olen varma siitä. Minun on päästävä pois täältä, ja koska sinä olet hyvin fiksu, sinun on autettava minua pakenemaan. Clara oli koko ajan katsellut minua mykistyneenä. Pelkäsin, että hän voisi pitää sitä absurdina ajatuksena. Keksinkin absurdeja asioita, asioita, joita ei koskaan tapahtuisi. Katsoin pois Clarasta; se oli typerä ajatus. Äänkytin häntä unohtamaan sen ja olin juuri lähdössä pois. Hän huusi perääni: "Jos aiot paeta, olen mukana. Onko sinulla jo idea, miten voimme paeta?"

...

John

Seuraavana päivänä laadin suunnitelman jatkaessani kävelyä kohti kartanoa. Vaihe 1: Harhautan ryöstäjiä. 2: Hyökkään takaapäin.

...

Kun olin kävellyt pitkään, näin jotain suurta. Hetken luulin, että se oli harmaita puita, mutta ei. Kartano oli valtava. Olin arvioinut sen väärin. Se oli uskomaton. Minun oli keksittävä uusi ja parempi suunnitelma. Vaihe 1: Odotan yön tuloa. Vaihe 2: Hoitelen ryöstäjät takaapäin, jotta vartijoita ei olisi enää niin paljon ja sitten pääsen sisälle. Vaihe 3: Etsin Claran ja palaan takaisin laivalla. Miten saan toisen aluksen? Etsin Claraa kohti kulkiessani pienen kalastusaluksen. Kun toteutan suunnitelman onnistuneesti, olen päivän sankari!

Minun oli odotettava iltaan asti. Ajan kuluksi pelasin hauskaa peliä: se, joka löytää kyseisen värin ensin, voittaa! Pelaan yksin, joten esitin itselleni kysymyksiä. "Missä on vaaleanpunainen väri? Ja minä etsin ja etsin ja nukuin. Oli keskellä yötä, kun heräsin. Sillä unettomalla yöllä oli sittenkin vaikutusta. Yöllä laitoin itseni valmiiksi ja näin, että siellä oli vartijoita, mutta hekin nukkuivat. 'Heh, olen parempi kuin he.' Minun ei siis tarvinnut viedä ihmisiä ulos. Pidin silti jonkin aikaa vahtia: "Kuka tietää, Clara saattaa tulla ulos jossain vaiheessa?". Sitten kiipesin toiseen puuhun; saatoin sittenkin olla väsynyt. En ollut laiska, mutta tarvitsin silti lisää energiaa, jotta voisin voittaa vihollisia!

Clara

"Clara, minulla on avain", Duco sanoi: "Tule, meidän on lähdettävä nyt, mutta sinun on naamioitava itsesi, muuten kaikki tunnistavat sinut". Tässä, pue tämä päällesi." Hän ojensi minulle kangashousut, lippiksen ja viitan. Laitoin ne päälleni ja hiivimme ulos kartanosta. Talo on valtava, täällä vasemmalla siellä oikealla portaat ylös, portaat alas, se oli todella sokkeloinen. Pelkäsin, että hän vangitsi minut, joka kulmassa pelkäsin, että minut tapettaisiin. Lopulta näin suuren tammioven ulos, kävelimme vielä vähän, mutta valitettavasti meidät oli jo nähty. "Juokse!" Duco huusi. Juoksin, mutta miehiä tuli joka puolelta, jotkut heiluttivat veitsiä tai miekkoja. Joskus miekkainen mies tuli vaarallisen lähelle, mutta onneksi se meni ihan hyvin.

Pitkän juoksun jälkeen hyppäsimme kuoppaan. Siinä oli mutaa, mutta se oli ainoa keino olla jäämättä kiinni. Minulle tuli pian kylmä. Kerran tilanne kiristyi, kun yksi merirosvoista juoksi vain muutaman metrin päähän kuopasta.

Tunneilta tuntuneen ajan kuluttua tunsimme, että he olivat kadonneet. Lähdimme taas matkaan, mutta ei! Ne eivät olleetkaan poissa. Kuulimme heidän huutavan taas. Kuulin Ducon huudon, hän

kompastui.

"Juokse, Clara!" hän huusi. 'Pelasta itsesi!' Se oli vaikeaa, mutta minun oli pakko. Juoksin eteenpäin.

Hetkeä myöhemmin hän juoksi taas vierelläni, onnellisena! Sillä välin takaa-ajajat olivat luovuttaneet. Juoksimme eteenpäin, mutta sitten joku yhtäkkiä sukelsi puusta ja hyppäsi Ducon päälle. Säikähdin ja löin miestä niin lujaa kuin pystyin. Mutta sitten kuulin, että se oli Johanneksen ääni. Johannes? Mitä hän tekee täällä?

Johannes! Oletko se sinä? Ei se mitään, puhutaan myöhemmin. JUOKSE!

Duco

Pitkän unettoman yön jälkeen Zuiderzeen rannalla päätin herättää loput. Viime yönä me kolme olimme käyneet pitkän keskustelun. Johannes oli havainnut miehittämättömän koggen ylempänä. Varastaisimme veneen aikaisin aamulla ja yrittäisimme purjehtia sillä takaisin Harderwijkiin. Se oli iso vene meille kolmelle ohjailtavaksi, mutta ottaisimme riskin. Aluksi Johannes oli käyttäytynyt jäykästi ja etäisesti, mutta kun olin kertonut hänelle kokemuksistani Kuinren herrojen kanssa, Johannes antoi minun liittyä mukaansa veneeseen. Kävelin Claran luo, kumarruin ja kuiskasin hänen korvaansa: "Hei, herää. Hän ei vastannut. Kuiskasin uudelleen ja ravistin häntä hiljaa edestakaisin. "Hei hei, herää. HERÄÄ! Clara säikähti hereille ja katsoi minua uniset kasvot. Myös Johannes heräsi huutooni. Äkkiä hän nousi ylös. 'Miksi sinä huudat noin? Mitä jos ne kuulevat meidät?' 'Eivät ne kuule meitä, ne ovat liian kaukana', vastaan. 'Tulkaa nopeasti, meidän on päästävä veneelle!' Juoksimme veneelle. Saavuimme veneelle ja kiipesimme nopeasti veneeseen. Johannes tuli veneeseen viimeisenä ja heitti köydet irti. Hän ryömi ruorin taakse ja alkoi purjehtia. Vene keinui. Aallot löivät laiskasti veneen kylkeä vasten. Puuskittainen tyyntä tuli yllemme, kun tuuli tuntui yhä loivemmalta ja loivemmalta. Hiljaisuus ja tyyneys muuttuivat korviahuumaaviksi, kun löysimme itsemme tyhjältä ja sinisestä merestä. Hiljaa kelluimme sinisen meren poikki. Johannes ruorissa, Clara ja minä kannella. Vierekkäin katsellen sinistä, hieman pilvistä taivasta päämme yläpuolella.

~~~

Hetken purjehdittuamme meri muuttui levottomammaksi. Aallot nousivat, tuuli voimistui. Se herätti minut, mutta Clara ei huomannut mitään. Hän tarvitsi rauhaa ja hiljaisuutta, joten annoin hänen nukkua. Kävelin kohti Johannesta. Hänellä näytti olevan vaikeuksia ohjata venettä. Vaikka hän yritti mitä, hän ei voittanut taistelua vettä vastaan. Johannes teki äkillisen liikkeen peräsimellä, jolloin vene melkein kaatui. Johannes kaatui maahan. Niin minäkin, kivikovaa puulattialle. Käsivarteeni iski tuskallinen tunne. Nousin heti uudelleen ylös nähdäkseni Claran. Varmistaakseni, ettei hänellä ollut kipuja. Ollakseni hänen kanssaan, nyt kun meri oli niin villiintymässä. Lohduttaakseni häntä, kun hän tarvitsi sitä. Oikeastaan vain ollakseni siellä. Rauhan ja hiljaisuuden vuoksi, Claran kanssa.

Clara

Heräsin siihen, että käsi kietoutui ympärilleni. Se säikäytti minut hieman. Katsoin unisena ympärilleni. Siellä makasi Duco. Hänen kätensä oli minun ympärilläni. Ajattelin, ettei näin kävisi koskaan, ehkä toivoin, että kävisi. Duco teeskenteli nukkuvansa. Liikkuva kehoni sai hänet tajuamaan, että olin hereillä. Hän avasi taas silmänsä. Näin hänen kauniissa silmissään pelkoa. Se pelotti minua. Hyvin pelottavaa. "Mitä nyt?" kysyin. 'Pysy vain rauhallisena, Clara', Duco vastasi. 'Mitä nyt, Duco?' kysyin uudelleen, nyt paljon hermostuneempana. Päässäni pyöri tuhansia kysymyksiä, jotka kaikki olivat täysin pelon lietsomia. Oliko Johanneksessa jotain vikaa? Oliko Ducossa jotain? Ja miksi tuo mätä vene keinuu noin? "Meillä on iso ongelma, Clara. 'Mitä sitten?' Ääneni kuulosti turhautuneelta, turhautuneemmalta kuin halusin sen olevan. 'Meri on hyvin villi. Vene keinuu, eikä Johannes voita taistelua vettä vastaan. Meidän on lähdettävä, Clara', Duco

vastasi. "Joten sinä vain makasit hiljaa viereeni?" 'Ajattelin, että tarvitsisit lohtua.' 'Pystyn siihen ihan hyvin itsekin, Duco!' "Clara, meidän on autettava Johannesta, NYT! Duco näytti hätääntyneeltä, pahemmalta kuin ennen. Hän osoitti taakseni. Äkkiä käännysin ympäri. Vettä tihkui veneeseemme joka puolelta puun pienistä rei'istä tai halkeamista. Huusin pelosta. Hämmentyneenä juoksin kohti Johannesta. Raahasin Ducoa mukanani, ja melkein kaaduimme molemmat. Nyt vesi oli jo melkein nilkkoihini asti. Yritin nousta ylös, mutta olin jumissa. Olin uponnut lankun läpi. "DUCO!" huusin. Hän kääntyi ympäri. Hänen kasvonsa kalpenivat pelosta. Hän juoksi minua kohti taistellen vettä vastaan.

Duco

Vesi nousi yhä korkeammalle. Huusin Claralle: "Meillä on toinen pelastusvene!!! Vesi nousi nyt polviimme asti, onneksi Johannes oli nyt kanssamme. Tuolla on pelastusvene, Johannes huusi. Raahasin nyt Claraa mukanani, jolla oli vaikeuksia pysyä jaloillaan kovan tuulen takia. Laiva alkoi nyt todella hajota palasiksi. Olimme melkein perillä soutuveneessä, kun Clara yhtäkkiä huusi kovaan ääneen "AUW". Terävä puunpala oli viiltänyt Claran jalkaa pitkin... Se vuoti verta. 'Apua...' hän huokaisi. Yritin auttaa häntä, mutta yhtäkkiä hän pyörtyi. 'John!!!' huusin. 'Yritän saada hänet tajuihinsa, yritä sinä sitten irrottaa tämä vene.' Nostin Claran ylös, ettei hän hukkuisi. Hän makasi kuin morsian sylissäni. Vesi oli nyt noussut keskivartalomme yläpuolelle, ja veneestä alkoi irrota yhä suurempia palasia. Johannes oli onneksi saanut veneen sidottua irti ja moitti pientä venettä: "Miksi he sitoivat sen perkeleen niin tiukasti?". Hän katsoi myös Claraa, joka oli yhä tajuton ja makasi turvallisesti sylissäni. 'Laitamme hänet näin pieneen veneeseen, toivottavasti hän selviää', Johannes sanoi minulle. Johannes onnistui työntämään pienen veneen veteen meloineen kaikkineen ja auttoi Claran varovasti jo veneeseen. Takanani vene alkoi nyt myös romahtaa, Johannes veti minut pieneen veneeseen juuri tarpeeksi nopeasti, juuri ennen kuin tilanne paheni ja päädyin veteen.

Clara

Palasin tajuihini pienessä veneessä Ducon ja Johanneksen kanssa, heidän kasvonsa minuun kiinnittyneinä. "Clara!!!!", he molemmat huusivat samaan aikaan. Tuntien yhä kaiken pyörivän, he auttoivat minut ylös. Aloin taas tuntea haavan aiheuttaman terävän kivun. Kun katsoin sitä, he olivat jo sitoneet haavan Johanneksen paidalla. 'Miltä tuntuu?' Duco kysyi minulta. 'Huonosti.' 'Kylmä.' Veneessä lojui pala puhallettua pressua, joten Johannes sanoi: 'Ehkä meidän pitäisi käyttää tätä isona peittona, kunnes saamme taas lämmitettyä.' 'Hyvä idea!', Duco sanoi takaisin. Johannes tarttui purjeeseen ja laittoi sen heidän kolmensa päälle. Aallot ja tuuli olivat vielä melko hurjia, onneksi vene ei ollut vielä hajonnut.

Johannes

Clara oli nukahtanut Ducon olkapäälle, ei kovinkaan yllättävän väsyneenä jalkavammansa aiheuttamasta kivusta ja kaikista niistä vaaroista, joita hän oli kokenut viime päivinä... Duco katsoi, mihin suuntaan meidän pitäisi mennä. Meidän on suunnattava kaakkoon, Duco kertoi. Hän näytti sen, hänen kompassissaan oli särö toisen veneen kanssa sattuneen välikohtauksen vuoksi. 'Onneksi kompassini toimii yhä', Duco sanoi. "Onneksi on", sanoin takaisin. Ducon ohjeiden mukaan aloin soutaa.

Duco

Clara heräsi hiljaa, kuinka kaunis hän onkaan nukkuessaan. 'Minä otan ohjat käsiini', sanoin Johannekselle. Johannes suostui. Johannes ja minä vaihdoimme paikkaa. Minuuttia myöhemmin Clara tuli ja istui viereeni. "Voitko jo vähän paremmin, Clara?" "Kyllä, voin jo vähän paremmin, mutta jalkahaavaani sattuu yhä." "Kyllä se siitä, katson haavan vielä kerran, kun pääsemme sinun ja Johanneksen kotiin", lupasin Claralle. Sitten Clara istui yhä lähemmäs ja lähemmäs minua,

kunnes jalkamme koskettivat toisiaan. Johannes oli nukahtanut. Yhtäkkiä Clara laittoi kätensä jalkani päälle. "Clara?" sanoin hermostuneena, 'Kiitos Duco, kaikesta, mitä teit minun ja Johanneksen hyväksi.' "Kiitos. 'Kaikesta sinun vuoksesi...'" sanoin vahingossa ääneen. 'Duco...' Clara sanoi. Hän katsoi suoraan silmiini. En saanut sanottua enää mitään. Uppouduin hänen silmiinsä. Hän sai minut rauhoittumaan, mutta samalla uskomattoman hermostuneeksi. Halusin häntä. Vain Claran.

Clara

Katsoimme toisiamme silmiin, ja sitten hän kosketti poskeani ja hieroi sitä hellästi. Hän veti minut lähemmäs itseään. "Duco..." sanoin taas, mutta tällä kertaa hermostuneesti. Hän kumartui lähemmäs minua. Kasvomme melkein koskettivat toisiaan. Sitten Duco sanoi kuiskaten ahnaasti: "Rakastan sinua, Clara ja vain sinua. Ja hän suuteli minua hellästi mutta intohimoisesti. Hetken kaikki oli hiljaa. Vatsani oli täynnä perhosia ja huomioni keskittyi vain häneen. Hän oli se oikea minulle. Duco oli saanut sydämeni.

Johannes

Heräsin. Olin yhä väsynyt, mutta päiväunet olivat auttaneet minua.

Duco ja Clara istuivat yhä vierekkäin. Jotain oli tapahtunut, mutta minulla ei ollut aavistustakaan, mitä tarkalleen ottaen.

"Katsokaa, näen jo Harderwijkin tornin!!!" Clara huusi yhtäkkiä onnellisena. Taivaalle kohosi Neitsyt Marian kirkon korkea, tönkkö torni. Isä oli aina hyvin ylpeä siitä, että meillä oli koko Gelderlandin korkein kirkontorni. "Ja tuolla näen myös Bruggen korkeat ja matalat portit kohoamassa! Clara ja minä istuimme helpottuneina veneen etuosaan, jotta saimme vielä paremman näkymän uhkaavaan kaupunkiin. 'Clara, olen niin onnellinen, että pääsen pian takaisin kotiin!' 'Niin minäkin!' Clara sanoi nojautuen olkapäähäni helpottaakseen kipeää jalkaansa.

Seisoin hetken aikaa miettien, mitä viime viikolla oli tapahtunut, kidnappauksesta, Ducon isästä, siitä, miten raskasta työ laivalla oli ollut, ja siitä, että Duco ei todellakaan ollut paha ihminen.

Lisäksi...'AUW'.

'Anteeksi, että häiritsen päiväunelmointiasi, mutta meidän on ihan oikeasti kiinnitettävä vene laituriin ihan kohta.' 'Olisi mukavaa, jos auttaisit hetken aikaa', Duco sanoi. 'Ei sinun olisi tarvinnut lyödä minua jalkaan', napautin takaisin.

Duco

K ävellessäni laitureita, jotka työntyivät kahdesta portista pitkälle veteen, tajusin, etten ollut itse koskaan käynyt täällä. Näin hahmoja seisomassa rannalla. Ne olivat ihmisiä, jotka tekivät tavallisia inhimillisiä asioita. En ollut koskaan tajunnut, miten kauniilta jotkut paikat voivat näyttää. En ollut koskaan kiinnittänyt niin paljon huomiota kauniisiin yksityiskohtiin, vasta kun olin tavannut Claran, aloin nähdä maailmassa sen, mitä kauniita asioita sillä oli tarjota. Miten vesi aaltoilee, miten aurinko paistaa ja miten pilvet liikkuvat tuulella.

Lähestyimme laituria yhä lähemmäs ja lähemmäs, ja tajusin, että Johannes tuijotti eteenpäin.

Pääsin irti ruorista ja kävelin Johannesta kohti. Löin häntä jalalla, jotta hän palaisi todellisuuteen. Minua ei kiitetty siitä.

Johannes

Lähestyimme yhä lähemmäs Bruggen portin edessä olevaa laituria. Yhtäkkiä Clara huusi:

"Katsokaa, tuolla on äiti!!!" Hänen innostuksensa valui Ducoon ja minuun. "Kyllä se on äiti!", sanoin iloisesti Claralle. Äiti oli nyt helppo nähdä. Näin hänen vilkuttavan ja itkevän ilosta. Clara huusi äidille vielä kerran nähdäkseen, kuulisiko tämä häntä vielä. Kiinnitimme pienen veneemme laituriin. Clara kiipesi veneestä ensimmäisenä ja kompuroi kohti äitiä niin nopeasti kuin pystyi,

kyyneleet vierivät pitkin hänen poskeaan. Äiti odotti meitä kyynelten valuessa hänenkin poskiaan pitkin. Aluksi kävelin hiljaa laiturin poikki, mutta kun pääsin lähemmäs äitiä, joka odotti portin alla, en voinut olla juoksematta häntä kohti, kuten Clara teki. Kun pääsin äidin luo, hänkin laitto kätensä ympärilleni. Lujan halauksen jälkeen päästimme toisistamme irti. Vapisin jaloissani ja mietin, mitä oli tapahtunut, jotta olin päätynyt tänne. Duco seiso katselemassa etäältä epäillen, voisiko hän olla mukana tässä jälleennäkemisessä. Ansaitusti. Olihan hän vihollinen. Mutta silti se oli sääliä. Hän vain seiso siinä yksin. Nyt kun olimme päästäneet toisistamme irti, Duco lähestyi meitä hitaasti. Clara halasi häntä. Kävelimme kaikki takaisin kotiin kaupungin läpi. Sillä välin juttelimme, täynnä adrenaliinia tämän paluumatkan jälkeen. Kerroimme kaiken tapahtuneen. Jokaisen tarinan myötä äidin silmät laajenivat hämmästyksestä. ”Kun kuulin tämän, olin vain onnellisempi siitä, että palasit vahingoittumattomana”, hän sanoi. Niin minäkin olin. Halusin olla kotona mahdollisimman pian, jättää kaiken tämän taakseni.

Duco

Ovi avautui hitaasti. Clara ja Johanneksen äiti päästivät meidät sisään. Kaikki säikähtivät. Isäni! Isäni veti Claran ja Johanneksen äidin itseään kohti ja piti terävää veistä hänen kaulallaan. Hän veti hänet mukanaan, työnsi hänet tuolille ja sitoi hänen kätensä tuolin kaiteeseen. Sitten hän otti kankaanpalan ja sitoi sen hänen suunsa ympärille.

”Voi Duco kuitenkin...”, hän sanoi minulle. Sitten hän sanoi: 'Se, ettet tajua, mitä kaikkea olen tehnyt puolestasi ja miten olen auttanut sinua.' 'Poikani, miten et voi nähdä rakkauttani sinua kohtaan.' 'Miten ihmeessä voit päättää liittyä näihin takapajuisiin ihmisiin.' En päässyt sanoistani irti, eikä kukaan sanonut mitään. 'Tiedät, mitä haluan Duco, ja varmistan, että saan sen.' 'Ei', vastasin.

'Mitä tarkoitat?' 'En', toistin nyt kovempaa.

'Et tapa ketään isä, etkä myöskään saa haluamaasi saalista.' 'Se, että luulet olevasi ylivoimainen, loppuu tänään.'

Isäni päästi Claran äidin irti ja käveli minua kohti. Hän piti veistä terävästi kaulaani pitkin. Sitten yhtäkkiä Clara sanoi hiljaa ja samalla läpitunkevasti: 'Duco, älä uhraa itseäsi.'

Johannes

Duco seiso siinä seinää vasten, isä aivan hänen kasvojensa edessä. Tiesin, että minun oli tehtävä jotain, mutta mitä? Kun Clara oli sanonut jotain Ducolle, kuiskasin hänelle: ”Ducon isä katsoo nyt vain Ducoa, Voit irrottaa äidin tuolista. Duco raahattiin nyt toiseen huoneeseen, hänen isänsä huusi nyt hänelle, sitten kuulimme kuivan litteän käden läpsäisyyn kasvoja vasten. Kuulimme Ducon huokaavan. Juoksin ulos etsimään isää.

Duco

En ollut koskaan nähnyt isääni niin vihaisena. Hän oli juuri läpsäissyt minua ja huusi nyt kasvoilleni. En sanonut mitään. En siksi, että pelkäsin, vaan enemmänkin siksi, etten vain tiennyt enää. Hänen olisi pitänyt olla isäni, ei barbaari. Hänen olisi pitänyt huolehtia minusta ja rakastaa minua, antaa minulle oikea lapsuus. Aikaa, jolloin minulla oli hyvä olo ja jossa kaikki oli ihan normaalia. Hän pilasi elämän, jota halusin niin paljon.

Isäni ja minä katsoimme nyt toisiamme, hän oli lopettanut huutamisen. Tämä on minun mahdollisuuteni, ajattelin. Löin isääni lujaa kasvoihin. Sitten työnsin hänet maahan ja tartuin veitseen, joka hänellä oli kädessään. Katsoin häntä vielä kerran ja sanoin hänelle: ”Anteeksi, isä.” Sitten iskin veitsen suoraan hänen sydämeensä.

Clara

Olin jo vapauttanut äitini. Kaikki oli yhtäkkiä hiljaa. Katsoin huoneen nurkkaan, jossa Duco ja hänen isänsä olivat, mutta nyt Ducon isä makasi lattialla. Kuolleena. Duco istui lattialla, oikeasti itkien

ensimmäistä kertaa tällä kertaa. Minä ja äiti kävelimme Ducon luo lohduttamaan häntä. Istuin Ducon viereen ja pidin häntä sylissäni. Äiti oli kanssamme jonkin aikaa. Sitten hän lähti hakemaan juotavaa Ducolle. 'Kaikki on hyvin, Duco' sanoin Ducolle hetken kuluttua. Äiti tuli takaisin ja ojensi lasin. Duco istuutui ja joi vettä. Hän katsoi isäänsä, joka makasi yhä lattialla. Nousin ylös ja katsoin äitiä, sitten Ducoa ja sanoin: "Äiti ja minä viemme ruumiin pois, isä ja Johannes tulevat varmaan pian."

Johannes

Olin löytänyt isän. Kaaduin hänen syliinsä. "Johannes, poikani! Hän otti minut syliinsä. "Oletteko sinä ja Clara kunnossa?" hän kysyi, kun olin hetken ollut hänen sylissään. "Selitän sinulle kaiken, meidän on palattava kotiin mahdollisimman pian. Kotimatalla selitin kaiken siitä tilanteesta, johon minä, Clara ja Duco olimme joutuneet. Saavuimme kotiin, ovi oli auki. Minä ja isä kävelimme sisään. Duco istui tuolilla. Esittelin isän Ducolle. Sitten kysyin Ducolta, missä Clara ja äiti olivat. "Ulkona", Duco sanoi. "Entä isäsi?" kysyin sitten. "Kuollut", Duco sanoi hiljaa. Istuin Ducon viereen, toivottavasti se auttaisi, ajattelin. Isä liittyi seuraamme. Yhtäkkiä kuulumme ulvontaa. 'Wankeltje!' sanoin iloisesti. 'Wankeltje?' Duco kysyi yllättyneenä. 'Meidän pikku karitsamme', vastasin. Wankeltje juoksi sisään. Sen sijaan, että se olisi kävellyt minua kohti, se tuli suoraan Ducoa kohti. Se siirsi päänsä Ducon jalkoja vasten. "Onpa suloinen eläin", Duco sanoi iloisesti. Hän silitti sitä päältä ja selästä. Wankeltje jäi Ducon luo. Huomasin, että Wankeltje todella piristi Ducoa, joten en uskaltanut häiritä hetkeä. Kului kymmenen minuuttia, kun kuulin askelia. Se oli Clara ja äiti. He tulivat istumaan kanssamme. Keskustelimme keskenämme vaikeista päivistä, joita olimme käyneet läpi. Wankeltje istui edelleen Ducon kanssa, se auttoi häntä puhumaan tapahtumista helpommin. Meillä kaikilla oli ollut vaikeaa, ja tarvitsimme lepoa. Duco sanoi yhtäkkiä Claralle: "Meidän pitäisi oikeastaan vilkaista jalkahaavasi ja sitoa se kunnolla. Äiti ehdotti, että hän tekisi niin. Hän nousi ylös ja vei Claran toiseen huoneeseen katsomaan jalkahaavaa. Duco käänsi nyt huomionsa minuun ja isään ja sanoi sitten: "Minun täytyy kysyä teiltä vielä jotain..."".

Duco

Näköyksityinen keskustelu ilman Claraa, kävelin huoneeseen, jossa Claran äiti oli nyt valmis sitomaan Claran jalan uudelleen. 'Onko sinulla hetki aikaa?' kysyin Claralta. Clara käveli kanssani ulos. 'Oletko kunnossa?' Clara kysyi minulta. 'Kyllä...' sanoin. 'Kävelläänkö ympäriinsä?' kysyin sitten. Clara suostui, ja jossain vaiheessa seisoin yhdessä Vischmarktilla. Kävelimme vielä lyhyen matkan kohti vettä. Pysähdyimme ja kysyin Claralta, voinko kysyä häneltä jotain. 'Totta kai, aina Duco', hän vastasi. Käännyin häntä kohti ja otin hänen molemmat kätensä käsiini. "Rakas Clara, olet kaunein nainen, jonka olen koskaan tavannut. 'Olet suloinen, avulias ja sinulla on supersuuri sydän.' 'Ei ole yllättävää, kun sanon, että rakastuin sinuun uskomattomasti tuona aikana.' Clara oli nyt kyynelissä. Katsoin syvälle Claran silmiin. 'Menetkö kanssani naimisiin?' 'Kyllä!' Sanoi Clara hieman liian kovaan ääneen. 'Mutta mitä perheeni ajattelee siitä?' Clara kysyi hieman pehmeämmin ja huolestuneemmin innostuksen jälkeen. 'Olen jo saanut luvan, joten sinun ei tarvitse huolehtia siitä', rauhoittelin Claraa. Kävelimme yhdessä käsi kädessä takaisin kotiin. Taloon astuessamme istuimme kaikki alas jatkaaksemme puhumista kaikesta siitä, mitä viime päivinä on tapahtunut, ja ilmoittaaksemme Claraa ja minua koskevat uutiset.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)